

MP 69 ry

PI 69

00691 HELSINKI

00670/21

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:0 1, HELMIKUU 1995

Tapoja tehdä osoitteenmuutoksesi:

1. Lähetä allaoleva kuponki postimerkillä varustettuna Invis Oy:lle.
2. Lähetä postista saatava "Osoite muuttuu" -postikortti Invis Oy:lle.
3. Voit myös FAXata allaolevan kupongin Invis Oy:n, puh 931 - 356 1411
4. Tai tee osoitteemuutoksesi sähköpostiosoitteeseen
Email kari.hanski@cc.tut.fi

- Muista mainita jäsennumerosi, sen saat vaikkapa Motoristi -lehden osoitetarran oikeasta alalaidasta tai jäsenkortistasi.
- Voit myös täydentää ja korjailla jäsenrekisterissä olevia tietojasi tällä samalla kortilla. Niitä käytetään tarvitteessa vain kerhon omiin tarkoituksiin.

Osoitteenmuutosilmoitus:

Jäsennumero:

Jäsenen nimi:

Uusi jakeluosoite:

Postinro ja -paikka:

Voimaantuloaika:

Muut jäsenrekisteritiedot:

Puhelin:

Ammatti:

Syntymäaika:

Mp:n merkki ja malli:

Posti-
merkki
2,20 mk

Visakset Oy
Kari Hanski
PL 8
33701 TAMPERE

KONTIORALLI 30.06. – 02.07.1995

Rallipaikka: salainen (yli 100 km kontrollista)

Kontrolli: Kesoil Punkaharju (Retretin vieressä)

Kontrolli on aivan lomakeskus Retretin vieressä, jossa on mökki/leirintämahdollisuus. Lapsille on tarjolla vesileikkipuisto Kesämaa. Lähistöllä on myöskin Suomen metsä-museo Lusto, jossa on samaan aikaan mm. moottorisahauksen MM-kisat.

Rallipaikalla on erittäin hyvät palvelut:

- uimaranta, savusauna
- tenniskenttä, minigolf
- ravintola A-oikeuksin
- leikkikenttä lapsille
- erä- ja perhekenttöalueet

HUOM! Ainoastaan mp:lle, joten autot jäävät portin ulkopuolelle.

Tiedustelut/mökkivaraukset:

HARRI NAUKKARINEN
puh. 957-256253

tai tiedustelut

KARI KOSONEN
puh. 973-411932

Järj. MP69 / Savonlinnan-Kiteen motoristit

Motoristi

N:o 1, helmikuu 1995. 26.vuosikerta.
Ilmestyy: Helmi-, huhti-, kesä-, elo, loka- ja joulukuussa.

Hallitus

Puheenjohtaja

Antti Korteso
Insinöörinkatu 74 B 35
33720 TAMPERE
Puh. k. 931 - 317 4333
Email korteso@ruuvi.me.tut.fi

Varapuheenjohtaja

Hannu Hoskari
Heinätie 12 B 18
01350 VANTAA
Puh. k. 90 - 873 4269

Kerhoisäntä

Toni Korppi
Teekkarinkatu 13 C 46
33720 TAMPERE
Email toni.korppi@cc.tut.fi
Puh. k. 931- 318 7721

Sihteeri

Ritva Haikonen
Fallkullantie 1 - 3 F 78
00730 HELSINKI
Puh. k. 90 - 346 4264

Kassanhoitaja

Raine Honkanen
Fallkullantie 1 - 3 F 78
00730 HELSINKI
Puh. k. 90 - 346 4264
t. 90 - 830 8270

Päätoimittaja

Jarkko Järvinen
Pehkusuonkatu 21 B 51
33820 TAMPERE
Puh. k. 931 - 318 6812
t. 931 - 346 2831
Fax 931 - 346 5739
Data 931 - 346 6083

Varajäsenet

Nuorisovastaava

Arttu Kotilainen
Kanneltie 15
36200 KANGASALA
Puh. k. 931 - 377 3683

Koulutusvastaava

Markku Piispa
Suunnistajankuja 6 D 59
01280 VANTAA
Puh. k. 90 - 392 2677

NMR-vastaava

Bo Nyquist
Ounasvaarantie 1 E 121
00970 HELSINKI
Puh. 949 - 407 606

Aluetoimintavastaava

Jussi Vanha-Aho
Risuojaentie 92
63400 ALAVUS AS.
Puh. k. 965 - 5120 281
t. 965 - 5120 130
Fax.965 - 5120 822

Jäsenmaksutili

SYP Tampere - Hervanta
224318-12479

Postisiirtotili

800013-1427226

Suomen Retkeilymajajärjestö

Yrjönkatu 38 B
00100 HELSINKI
Puh. 90 - 6940 377

Toimihenkilöt

Jäsenkirjuri

Jutta Nyqvist
Ohrakuja 1 A 6
01370 VANTAA
Puh. k. 90 - 873 3891
t. 90 - 358 409

Varastonhoitaja

Jaana Korhonen
Kurkimäentie 23 C 14
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 349 9151

Kerhotavaramyynti

Halukkaat ilmoittautukoot!

Toimittajat

Aktiiviset motoristit

Tapiolan asioimisto

Nr 29E - 380869

Painopaikka

Tekstitaso Oy & Offset
Tampere

Ilmoitushinnat:

Koko	4-väri	2-väri	Musta	
kokosivu	1500 mk	1000 mk	900 mk	Ilmoitushinta ei sisällä mahdollisia ylimääräisiä filmitöitä.
½-sivua	900 mk	550 mk	450 mk	
¼-sivua	500 mk	350 mk	300 mk	

Motoristien maine

Oikein hyvää vuoden jatkoa teille kaikille. Uudelle vuodelle asetetaan yleensä tavoitteita, joihin pyritään. Niinpä mekin hallituksen porukalla olemme pohtineet, mikä tämän vuoden tärkein asia motoristien kannalta olisi ja päädyimme oman imagomme parantamiseen suuren yleisön silmissä (kts säännöt §3 kohta c). Ja siihen kampanjaan tarvitaan meidän kaikkien osallistuminen.

Julkinen sana on viime vuoden aikana monesti kytkenyt meidät motoristit negatiivisiin asioihin otsikoillaan ja jutuillaan tyyliin "motoristi ryösti pankin", "motoristit kauppasivat huumeita" jne.

Niinpä viime syksynä, kun "motoristit pysäyttivät liikenteen", kuulin mp-asioita jonkinverran seuraavalta langoltani ihmettelyä, että "onko nyt niin, että kaikki ne motoristit, jotka ei ole huumeita myymässä tai toisiaan pesäpallomailoilla hakkaamassa, ovat nyt pysäyttämässä liikennettä. Eikö enää ole lainkaan kunnollisia moottoripyöräileviä kansalaisia?"

Jo silloin aloin miettiä, että jotain tarttis tehdä, jotta moottoripyöräily tulevaisuudessakin mielletäisiin myös kunniallisten ihmisten harrastukseksi. Ja eiköhän tällaisista

asioista huolehtiminen ole perinteisesti kuulunut Kuus'ysin toimintaperiaatteisiin. Olemehan jo 25 vuotta olleet tavallisten maantiemoottoripyöräilijöiden yhteenliittymä.

Kampanjan aluksi vetoamus teille kaikille: harkitkaa, mitä teette esiintyessänne motoristeina. Suuri yleisö pitää teitä erityistarkkailussaan. Autolla liikkuessanne voitte siikailla, miten haluatte. Autoilijat ovat niin suuri ryhmä, ettei siitä tehdä yleistyksiä. Paitsi ehkä ylinopeuden ajamisesta Saabilla. Mutta yhden moottoripyörällä liikkuvan huonosta käyttäytymisestä leimataan kaikki motoristit "huligaaneiksi". Esimerkiksi työ-kavereitteni mielestä kaikki motoristit ajavat ylinopeutta. He kun ovat huomanneet vain ne motoristit, jotka ovat menneet heistä törkeästi ohi. Siisti ohittajat ja jonossa pysyneet ovat jääneet huomaamatta.

Hauskoja talviajokelejä ja Talvirallissa tavataan, - paitsi, jos olen silloin joutunut synnytyssalille. Puheenjohtajanhan tulee tehdä kerholla kaikenlaista - jopa uusia jäseniä...

Antti

Kohti kevättä

Mp -näyttely ja Talviralli on mennyttä ja koettua kun tämä lehti ilmestyy joskus helmikuun lopulla. Joten alkaa motoristin talven kaikkein vaikein vaihe. Odottaa vielä nuo muutamat hassut viikot huhtikuun alkua ja samalla toivoa, että lumet ehtisivät sulaa ennen ajokauden alkua.

Maaliskuun ajattelin käyttää Norjan ja vähän Ruotsinkin karttoja katsellen ja mittaillen, hakien sopivia ajoreittejä ja tutustumiskohteita reissulla Kontiosta — FIM -ralliin. Saahan tässäkin touhussa muutaman toimeettoman illan kulumaan nojatuolimatkaillen ja tuntumaa ottaen tulevaan.

Mihin sitten lähteä FIM:stä, itse olen nähnyt nuo Maregöyan karut kalliot eli Nordkappin, antaa siis saksalaisten ja italialaisten käydä tuolla pyhiinvaellusmatkalla Euroopan katolla. Siispä omana suuntanani tulee olemaan etelä.

Jostain kumman syystä Norjassa ajettaessa aina törmää tiehen E6, josta sitten voisi tehdä lenkkejä pitkin ja poikin vaikkapa "valtatielle" nro 17, joka kulkee aivan rannikolla ja osin saaristossakin tai ylös tuntureille. Täytynee vain muistaa tuo tosiasia, että Norjassa ei kiireellä edetä sillä nopeusrajoitukset ja mahdolliset lautat vievät lähes varkain yllättävän paljon aikaa joten päivämatkat on syytä suunnitella lyhyiksi.

Koskia, vuonoja, serpentiinimutkia, ah-taita laaksoja, mahtavia tuntureita, vaihtelevaa säätä. Siispä katsottavaa ja koettavaa riittää aivan varmasti. Kaupungeista voisi käydä vaikka Bergenissä tutustumassa vaikkapa Pohjoismaiden suurimpaan akvaarioon. Jos Osloon asti pääsee niin on pakko käydä katsomassa Thor Heyerdalin Kon-Tiki ja Ra-aluksia sekä tietysti vähän vanhempienkin tutkimusmatkailijoiden laivoja. Ja kun on näistä selvinnyt voisi vaikka kiivetä Holmenkollenin hyppyrimäkeen, toteamaan ettemme me motoristit olekaan ne ainoat hullut tässä maailmassa.

Se siitä uneksinnasta mutta lähempänäkin tapahtuu. Kirkkopyhää vietetään tällä kertaa kuulemma Ikaalisissa ja luvassa on jopa lämpöisiä uimahetkiä.

K-18 -rallikin on uudistunut ja muuttanut pitopaikkansa tänä kesäksi Kuoreveden Särkilahteen, joten ainakin tilojensa puolesta homman pitäisi olla kunnossa.

Kerho on myös tehnyt uuden sopimuksen Postin kanssa (takasivu), joka takaa sen, että enää ei pitäisi jäsenemme osoitteiden hukkaa, sillä uusi i-sopimus antaa kerholle Postin osoitetiedot, nimittäin jos yleensä saat postia.

Kevättä odotellen Jarkko

Saitko uuden jäsenkorttisi!
Sen pitäisi olla samassa kirjekuussa kun tämä lehtikin,
jos nimittäin olet maksanut jäsenmaksusi.

Historiallinen kulkue Salzburgin keskustassa, lähellä Mozartin syntymäkotia.

Puolan poikki Portugaliin

Itävaltaa ihmettelemässä

Kysellessämme yösjaa Krems -nimisestä itävaltalaisesta pikkukaupungista, ja todettamme erään majatalon kalliinpuoleiseksi (Puolan hintatasoon juuri tottuneina), neuvoi sen isäntä kuitenkin auliisti meille leiri-alueen ja antoi vielä kartankin. Kertoipa vielä, että heillä sattui olemaan lastenhoitajana suomalainen tyttö! Kun isäntä oli juuri itsekkin lähdössä, päätti hän opastaa meidät samantien ko. leirintäalueelle pyytäen seuraamaan autoaan. Tulimmekin mukavan näköiselle joen rannalla sijaitsevalle Donaucamping Kremsille.

Kun olimme juuri pystyttämässä telttaa tuli samainen isäntä vielä uudestaan jonkun tytön kanssa luoksemme, joka tietysti osoitautui tuoksi Tampereelta lähtöisin olevaksi lastenhoitajaksi. Hänestä oli taas mukava puhua ja tavata maanmiehiä, koska heitä "eksyy" aika harvoin kaupunkiin. Seuraavaksi aamuksi sovittiinkin, että käymme poislähtiessä vielä hänen luonaan kylässä, kun isäntäväenkin täytyy lähteä jo aikaisin matkoille. Oli sitten vaan melko vaikeaa löytää oikea osoite kaikkien ruusujen reunstamien portaiden ja kapeiden kujien joukosta. Emmekä itseasiassa olisi löytäneetkään, ellei hän olisi tullut aivan sattumalta meitä vastaan. Niinpä pääsimme tutustu-

maan ihastuttavaan vanhaan ja isoon taloon ja nauttimaan itävaltalaista aamiaista.

Saltzburg oli kuitenkin pääkohteemme ja sinne johtava Donauta eli Tonavaa seuraileva pikkutie oli maisemiltaan erittäin kaunis. Se oli myös polkupyöräilijöiden suosiossa, sillä heitä oli todella paljon. Tosin he ajelivat onneksi omilla pyöräiteillään varsinaisen ajotien vieressä. Muutama pyöräilijä nosti meille kättään, eli taisi olla suomalaisia joukossa. Sää oli hyvin helteinen ja pienoiseksi ongelmaksi muodostuikin, minne panna ylimääräiset vaatteet jotka tähän asti olivat olleet päällä.

Saltzburgissa asui Sirpan itävaltalaisen kanssa naimisissa oleva sukulaistyttö, ja heidän luonaan oli tarkoitus käydä kylässä. Kun osoite oli pelkästään paperilapulle kirjoitettu, ilman mitään ajo-ohjeita, arvelimme ettemme ikinä tule löytämään sinne. Toisin kuitenkin kävi. Info-pisteen seinällä olevasta kaupungin kartasta sattui ko. osoite heti silmiin, kuin ihmeen kaupalla. Ostimme vielä itsellemme kartan ja lähdimme suunnistamaan. Keskustassa pysähdyimme hetkeksi ottamaan kuvia valtavista hevosia esittävistä seinämaalauksista. Samantien pysähtyi siihen suomalainen turistibussi tyhjentäen virkeän eläkeläisjoukon kadulle. Totta kai he tunnistivat meidät suomalaisiksi pyörässä olevan Suomen lipun ansiosta (olin liimailut niitä kyllä ympäri pyörää, ettei meitä vain sekoitettaisi saksalaisiin). Innokkaina tulivat eläkevaarit juttusille ja ihmettelemään, että "ihan moottoripyörällä tänne asti!". Jäähvähäiset olivat tyyliin: "hei, hei nuoret", jotka meitä tietysti mairittelivat kovasti. Eihän tässä nyt niin kovin nuoria oltu — nuorekkaita kylläkin.

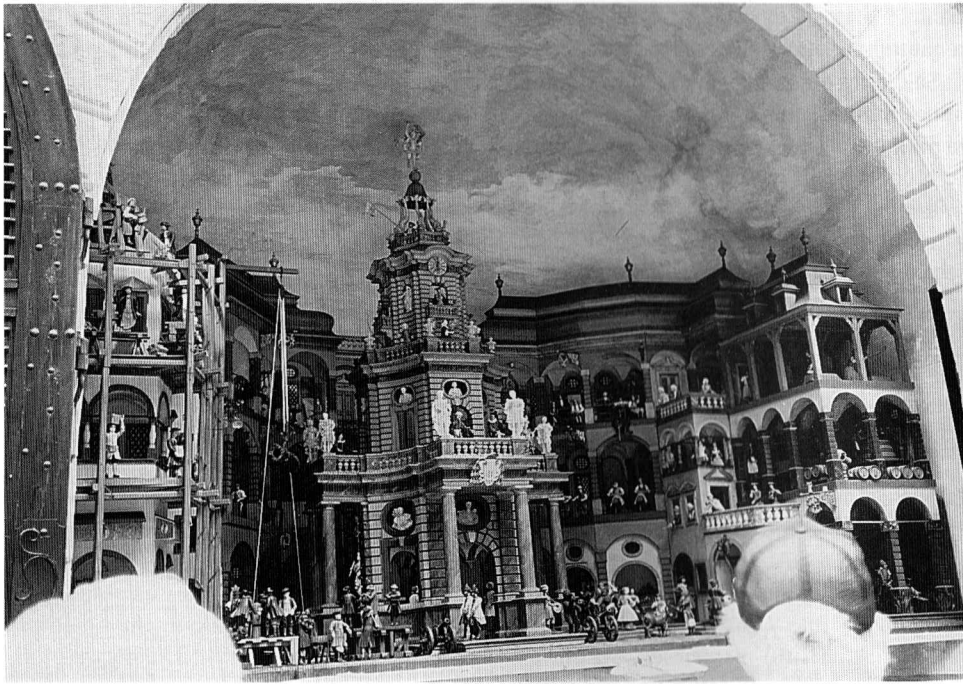
Lähdettyämme jälleen liikkeelle, ajoimme aivan erehtymättömän suoraan sukulaistytön kaupungin laidalla sijaitsevan talon pihaan. Talon väki oli ihmeissään, paitsi yllätysvierailusta, myös siitä että olimme

ylipäänsä osanneet perille niin hyvin. Heidän mukaansa sinne ei löydetä, vaikka antaisi kuinka tarkat ohjeet. No, meilläkään ei ollut kuin osoite paperilla (eikä edes puhelinnumeroa).

Ei ollut puhuttakaan, että olisimme jatkaneet matkaa, ja seuraavana aamuna menimme sukulaistytön auton kyydissä - hänellähän oli normaali työpäivä - Saltzburgin keskustaan nähtävyyksiä katselemaan. Kävimme mm. Hohensaltzburgin eli ruhtinaspiispojien valtavassa Mönchberg -kukkulalla sijaitsevassa linnassa, jossa oli useitakin museota. Meikäläistä kiinnostivat tietysti aseet, joita löytyi aina jalkajousesta konekivääriin. Rainer Museum oli myös kiintoisa kertoen jostain paikallisesta joukko-osastosta, joka oli taistellut aina viimeisimpään maailmanpaloön saakka. Eri aikakausien sotilashahmot oli esitetty taidoikkain puolimetrisin nukein. Sotaveteraanit yrittivät myydä meille kovasti sotilasaiheisia postikortteja. Linnoituksesta poistuessamme tapasimme taas erään Puolan lautalla olleen motoristiparikunnan, tällä kertaa oululaiset tutkimassa innokkaina opaskirjaa - eli pienet ovat nämä eurooppalaiset ympyrät.

Mozartin syntymäkoti, joka oli museona, oli myöskin "pakollinen" käyntikohde (60,-ATS/henki). Joskaan asiaan vihkiytymättömälle ei siellä ollut kovasti nähtävää. Mozartin opperoiden lavastuspienoismallit olivat toki mielenkiintoisia. Illalla onnistuimme menemään oikealla bussilla majapaikkaamme. Omalla ajokilla ei tullutkaan sinä päivänä ajettua metriäkään. Televisiosta näimme Wienissä olleen melkoisen myrskyn, mitenkähän toiset olivat siellä pärjänneet? Toisenkin yö vierähti vieraanvaraisen sukulaistytön hoivissa.

Seuraavalle päivälle jäi vielä eräs nähtävyyks. Se oli neljän kilometrin päässä kaupungista sijaitseva Hellbrunnin huvilina, arkkipiispa Marcus Sitticuksen 1600 -luvul-

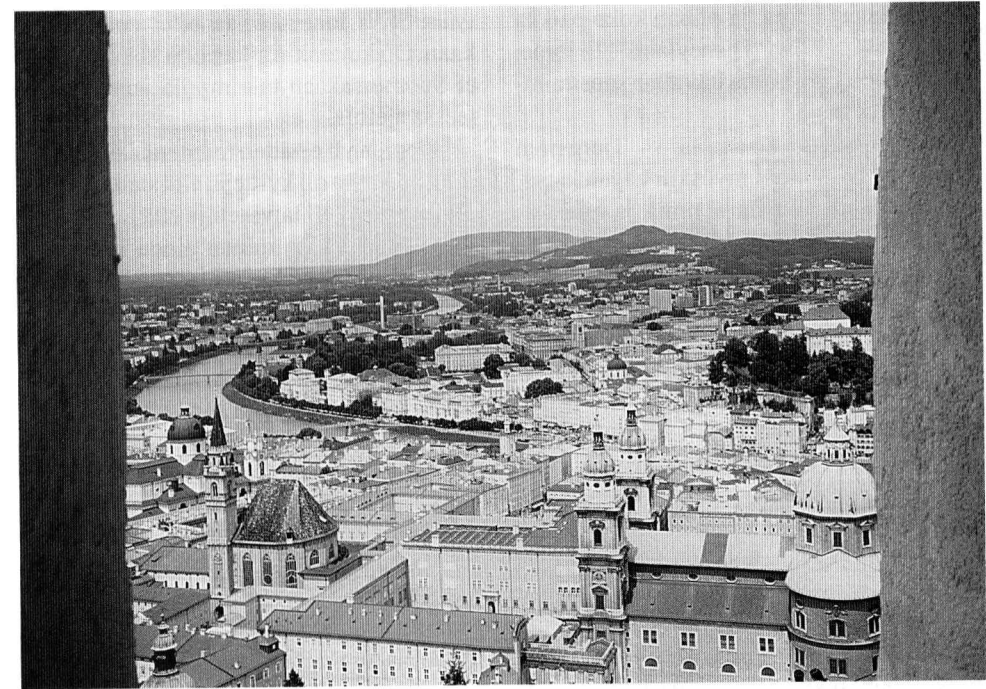

Hellbrunnin vesilinnan uskomaton nukketeatteri.

la rakennuttama itseasiassa melko pieni kak-sikerroksinen päärakennus, joka rakennettiin puhtaasti päiväoleskelua varten. Erkoisuutena ovat kuitenkin linnanpuiston lukemattomat lähteet, jotka piispa oli kahlinnut omaan huvittelukäyttöönsä. Esimerkkinä vaikka kivinen pitopöytä. Pöydän päässä istui isäntä itse ja pöydän kummallakin puolella oli neljä kivistä istuinta. Isäntä saattoi tehdä kepposen kääntäen oman tuolinsa vieressä olevaa salavipua. silloin vieraiden istuimista syöksähti vesisuihku joka perusteellisesti kasteli heidän housunsa. Isännällä oli tietenkin hauskaa, koska itse pysyi täysin kuivana! Onneksi ryhmämme opas ei pyytänyt ketään istumaan, vaan näytti kuinka se toimi. Ts. itsekseen ei siellä saanut liikuskella, vaan täytyi pysyä ryhmän mukana, selostuksen tapahtuessa saksaksi ja englanniksi. Myöskin erään puistokäytävän varrella oli

pitkä rivi veden voimalla liikkuvia kuvaelmaryhmiä: Oli tahkoa vääntävä nainen, mylläri joka käytti myllyä ja savenvalajia jotka pyörittivät ruukkuja. Sitten oli sellainen kuje, että kun pahaa-aavistamattomat kävijät astuivat hirvenpäillä koristellun oven eteen mennäkseen linnaan, hirvensarvien jokaisesta haarasta syöksähti ilmoille pieni vesisuihku kastellen heidät. Ei sentään kastellut meitä koska opas varoitti ajoissa.

Kaikenlaista muutakin vedellä toimivaa hauskuutta löytyi, kuten esim. kruunuluola. Linnan pohjakerroksessa nimittäin oli pieniä huoneita joita sanottiin luoliksi. Erään "luolan" keskellä oli suihkulähde. Kun opas sitten käänsi vipua, nousi lähteen keskeltä voimakas vesisuihku, joka nosti suuren ja raskaannäköisen kruunun parin metrin korkeuteen! Kaikkialla oli myös kuvapatsaita, jotka esittivät kreikkalaisen jumaltaruston

Näkymä Salzburgiin linnavuorelta.

hahmoja. Erityisen komea oli merenjumala Neptunus, joka seiso i o massa luolassaan kahden vettä suihkuttelevan vesihevosen vartioidena. Neptunuksen jalkojen juuressa oli vielä ihmisenpää, joka pienin väliajoin työnsi suustaan pitkän punaisen kielen! Siitä huoneesta päästiin sitten peililuolan kautta linnunlauluoluolaan. Katto oli täynnä simpukoita ja tippukiviä joiden taakse kätkeytyi kymmeniä pieniä pillejä, jotka lauloivat aivan juuri kuin metsän linnut. Jotenkin uskomatonta oli ajatella, että samat linnunäänet olivat ilahduttaneet piispaa aikoinaan 1600 -luvulla!

Kun sitten tulimme ulos linnasta saimme kulkea satojen vesisuihkujen muodostaman pitkän "holvikäytävän" läpi. Vaistomaisesti siinä tuli kumarrettua ettei kastuisi. Kun sitten jäimme katsomaan tyytyväisinä kuinka toiset selviytyisivät, jostain takaapäin

syöksähti uusia vesisuihkuja, joita ei sitten ehtinytkään paeta. Toisinsanoen kyllä kai jokainen sai ainakin pienen suihkun johonkin kohtaa kehoaan.

Mainittava on vielä uskomaton mekaaninen v 1750 rakennettu mekaaninen teatteri. Se esitti palatsia ja sen edessä olevaa toriaukiota. Näyttämöllä oli yli kaksisataa pientä puuveistosta joista 129 oli liikkuvaa! Kun veden voimalla toimiva koneisto pantiin käyntiin, alkoivat kauppiat, käsityöläiset, ilvehitijät eläimiseen, viinitekijät ja aatelmiehet liikehtiä näyttämöllä. Siinä suoritettiin vahdinvaihtoa, tervehdittiin tuttavii, nosteltiin säkkejä ja tehtiin kymmeniä muita askareita. Koneisto piti tietysti melkoista kolinaa, mutta siihen sekoittui se harras sävel, jota teatterin vesivoimalla toimivat urut samanaikaisesti soittivat. Mahtavaa, että lähes 250 vuotta sitten oli pystytty tekemään

moinen rakennelma, ja olihan koko paikka kuin joku keskiajan "Disneyland"! Ei ihme, että se onkin kuulemma Itävallan suosituimpia nähtävyyksiä.

Läheisessä eläintarhassa — Tiergarten Hellbrunnissa — piti myöskin käydä katselemassa monenmoisia eläimiä ja vapaasti lentäviä pelikaaneja ja haikaroita.

Vuoristoajelua

Matkamme eteni Itävallan Alpeille. Siellä poikkesimme Sirpan vaatimuksesta eräälle pienemmälle tielle joka lähti kipuamaan ylöspäin. Olimme jo melko korkealla, kun alkoi sataa lunta! Muutamat vastaantulevat autot olivat jo yhtä ryytessä kuin meillä pahimpien tuiskujen aikana. Visiiriä piti pyyhkiä koko ajan puhtaaksi, että näkisi edes vähän eteensä ja sitten se rupesi jäätymään. Kylmyys alkoi pikkuhiljaa tunkea vaatteiden alle. Ei siinä oikein tehnyt mieli pysähtyä laittamaan lisääkään päälle. Olin jo melko valmis kääntymään takaisin pysähtyessämme eräälle linja-autopysäkillä ottamaan talvisia maisemakuvia.

Olin tietenkin laittanut saderukkaset käteen, mutta en ollut huomannut laittaa varsia hihojen alle. Vesi oli juossut varsista sisään ja hanskat olivat läpimärät. Kädet olivat aivan tönkkönä. Sitten Sirpa ojensi minulle kameransa, mutta hänen kätensä tarttui kotelon hihnaan ja kamera kumahti asfalttiin! Jäihän meille onneksi toinen kamera, mutta loppumatkan sain silloin tällöin kuulla kuinka olin suorastaan tahallaan rikkonut hänen kameransa.

Jatkoimme siitäkin vielä Sirpan vaatimuksesta eteenpäin ja lumisade senkun tiheäni. Vihdoin tien poikki oli laitettu puomi, eli edessä oli jo niin paljon lunta, ettei sinne ollut asiaa. Huokaisin helpotuksesta, siitä ainakin oli palattava takaisin. Alas taas pääs-

tyämme ei lumisateesta ollut enää tietoaakaan. Oli kuitenkin aika hurja kokemus, kun ei Suomessakaan tule mp:llä juuri lumisateessa ajettua.

Alppien yli ei sitten muutenkaan päässyt. Joka paikassa oli kylttejä, että siellä oli täysi "Winterzeit" eli talvikeli ja että lumiketjuja suositellaan! Kun minun ainoa ketjuni oli koneen nokkaketju, oli ainut vaihtoehto mennä tunnelin kautta Alppien toiselle puolelle. Saavuimme vesisateessa Arlbergin, Euroopan toiseksi pisimmän (14 km), tunnelin suulle. Autojonot olivat pitkiä, olihan tunneli maksullinen ja kyseessä sunnuntain paluuliikenne. Siinä maksuvuoroamme odotellessamme, tuli siihen myös saksalaisia moottoripyöriä. Erään kaverin sadesuojan peittämä saapas ei pitänytään ja Ducati meni kyljelleen. Suurempia vaurioita ei tullut kuin ehkä kaverin itsetuntoon, ja pientä asiaan vilkunlasikauppaan. Bongasinpa siinä vielä tosi urheiluauton, yönmustan Lamborghini Diablon. Tunneli maksoi muuten meiltä 100,- ATS. Kun tunnelista sitten ajettiin päivänvaloon, oli siellä vastassa jotenkin turhanpäiväinen (?) liikennemerkki. Tunneli päättyi!

Vaikka koko päivän oli satanut vettä tai muuten ollut märkää, totesin tyytyväisenä että Rukka Gore-texini oli sisäpuolelta täysin kuiva. "Ehkä seuraavaksi pitäisi hommita ne Gore-tex hanskat", ajattelin vääntäessäni nahkahanskoja kuiviksi. Illalla mittari näytti kahtatoista lämpöastetta ja kaikilla Gasthauseilla oli vapaapäivä. Sisään ei siis päässyt minnekään ja hotellit olivat kalliinpuoleisia.

Liechtenstein tuli ajettua läpi pääkaupunki Vaduzin kautta, joka oli täpötäynnä matkailijoita. Sitten oltiinkin jo Sveitsin puolella.

Zürichissa yövimme Camping Seebuch-tissa (22,- CHF), jossa saimme auringonpaisteesta kuivattua kampeemme. ruoka-

Sveitsiläistä arkkitehtuuria. Montakohan perhettä tässäkin asuu?

varastoja täydensimme mm. kahdella puolen litran jugurttipurkilla. Sijoitin ne pakkausten päällä olevan tavaraverkon alle, tarkoituksena nauttia ne melko pian. Ajaessamme sitten erästä pikkutietä juuri jonkun kylän läpi, ehdin vain kuulla kaksi melkoista räiskäystä. Kyllä, ne olivat ne jugurttipurkit jotka tippuivat kyydistä! Asfaltille keskelle tietä oli levinnyt kaksi iloisenväristä lammikkoa. Tämän piti vielä sattua ylisiistissä Sveitsissä - kyllä nolotti, vaikka sain kuulla melko pitkään "kehuja" pakkaustaidoistani.

Seuraava yö meni Luzernissa Camping Eichholzissa (15,- CHF), ja sitä seuraava Genevessä Camping Vesenezissa (22,20 CHF). Viimeksimainittu oli hienolla paikalla Geneve-järven rannalla. Röyhkeät sorsat vähän vaivasivat, kun niille erehtyi ensin antamaan leivänmuruja. Ne olivat sitten koko ajan kimpussa vaatien lisää ja lisää.

Eräs englantilainen pariskunta oli puolestaan keksinyt, että eipä otetakaan tällä kertaa mukanaan vaan nukutaankin autossa. Meidän leirytymispuuhamme tarjosivat heille sitten kai poikkeavan iltaohjelman, koska he koko illan istuivat autonsa takapuskurilla ja seurasivat kiinnostuneina meitä. Illalla he kömpivät autonsa, Renault 4:n, takaluukusta sisään ja rupesivat nukkumaan - luukku selällään! Meitä se jotenkin huvitti.

Bernissä pistäydyimme senverran, että Sirpa sai otettua ne kuvat jotka edellisessä epäonnistuivat. Matkan taas jatkuessa erästä pikkutietä, piti erästä idyllisestä maalaistalosta ottaa myös valokuva. Sirpa halusi kuvan mukaan ja meni seisoskelemaan talon eteen. Kohta kuului kuitenkin epäuskoinen huuto: "Miten tämä paikka tuntuu niin kumman tutulta, ei kai siinä vieressä satu olemaan mahdollisesti antiikkiliikettä?" Kat-

soin oikealle, ja olihan siinä! Silloin selvisi, että edelliskesänä olimme ottaneet kuvan täsmälleen samasta talosta ja samasta paikasta. Kartan mukaan ei meidän kylläkään olisi pitänyt olla lähelläkään vanhoja reittejämme, mutta niin vain olimme. Merkillistä.

Sitten tuli eteen suuri maa, Ranska, joka oli ajateltu pelkäksi läpiajomaaksi. Ensimmäinen yö oltiin jo Nimesissä "Domaine de la Bastide" -campingilla (56,- FRF). Toisen yön vietimme Espanjan rajan tuntumassa Camping Segressä (62,- FRF). Sen vanhempi omistajarouva kierrätti minua innoissaan pitkin leirialuetta ja selitti kovasti ranskaksi, että rakennustyöt ovat vielä vähän kesken. "Nuokin ojat on minun poikani ihan yksin kaivanut", selitti muori tomerana.

Toalettirakennuksestakin oli tulossa hieno, mutta käytössä se ei vielä ollut, toki sielläkin käytiin katsomassa: Sitten aamulla herätessä oli lämmintä vain kaksi astetta, mikä tuntui aika viileältä. Aamut saattoivatkin olla kylmiä siihen asti, kunnes aurinko nousi ja rupesi välittömästi lämmittämään.

Ranskan ja Espanjan välissä oleva pienoisvaltio Andorra sattui olemaan lähellä reittiämme, joten totta kai ajoimme sen kautta, Tie kulki niin korkealla, että oli mahdollisuus pieneen lumisotaan ja mäenlaskuun lumisilla rinteillä. Saksalaiset motoristit kuvasivat innokkaina toisiaan.

Andorra on muuten siitä merkillinen maa, että siellä ei makseta veroja! Tarpeelliset tulot kuulemma tulevat radion mainoksista ja sähköntuotannosta. Puolustusvoimatkaan eivät kalustolla komeile, se kun muodostuu yhdestä kanuunasta!

Espanjan helteissä - ja Portugalin

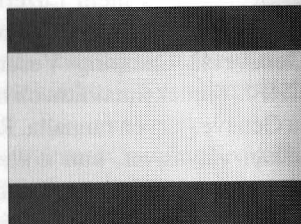
Myös **Espanja** — toinen iso maa — oli ajateltu lähinnä läpiajomaaksi. Ajelimme

maisemiltaan hyvin tylsää, joskin erittäin tuulista tietä kohti Madridia. Tuuli oli välistä niin voimakas, että oli suorastaan vaikeuksia pitää pyörä tiellä. Rekkaliikennettä oli valtavasti, valitsemamme tiehän ei ollut maksullinen moottoritie. Sitten kävi taas samoin kuin edelliskesänä. Olin jossain vaiheessa sammuttanut epähuomiossa ajovalon. Mp-poliisit pysäyttivät meidät ja katsoivat paperit. Onneksi minulla oli Espanjassa vielä pakollinen kansainvälinen ajokortti. Toinen poliiseista arveli, että nyt taisi mennä aika kasa pesetoja sakkoihin valoitta ajamisesta (keskellä päivää!). He päästivät meidät kuitenkin naureskellen menemään, koska tuo espanjankielentaitokin oli niin huono. Saattoi siihen auttaa sekin, että allamme oli samanmerkinen ajopeli kuin poliiseilla!

Madrid todettiin isoksi kaupungiksi, jossa olisi ollut paljon nähtävää. Keskustassa pyörähtämisen jälkeen jatkoimme matkaa, koska jo ruuhkissa seisominen tuntui läkähdyttävän meidät. Leiripaikaksi valitsimme kolmen tähden "Camping Casablancan", jonka kivikovaan maaperään eivät telttakepit millään meinanneet upota. Olisi pitänyt olla vasara matkassa. Sirpa oli kuitenkin hyvillään saatuaan kerättyä muovikassillisen aprikooseja suoraan puista. Yöpyminen maksoi 1.935,- peseta (n. 80,- FIM).

Madridista eteenpäin toivat vuoristot maisemaan kaivattua vaihtelua ja välillä olivat näkymät erittäinkin upeita.

Shellin luottokortti ei jostain syystä oikein tahtonut käydä espanjalaisilla huolto-aseilla, vaikka sitä mainostettiinkin. Usamman kuin kerran vetivät huolettomat espanjalaiset bensanmyyjät korttini koneesta läpi saamatta mi-

tään lukemaa, mutta pesetat kyllä kelpasivat. Erään kerran jo säikähdin, olinko tankannut epähuomiossa dieseliä kun kone kävi (mielestäni) jotenkin raskaasti ja savutti. "Gas" tarkoitti bensiiniä ja "gasoleo" dieseliä — vai olisiko se toisinpäin? "Sin plomo" tarkoitti kuitenkin lyijytöntä. Käyntiongelmien poistui kuitenkin seuraavan tankkauksen yhteydessä (ja sekin saattoi olla vain kuvittelua).

Sitten ajoimme niin pitkään, että ehti tulla pimeä. Leirialueita ei näkynyt (kyllä niitä silloin on pilvin pimein kun ei ole tarvis). Kysäisinkin eräältä huoltoasemalta sellaista ja avuliaasti sieltä sanottiin jonkinmoisen olevan, paitsi että sinne olisi ehkä vähän vaikea löytää. Yritimme ensin suullisten neuvojen mukaan — ei löytynyt — palasimme takaisin — kartan piirtämistä — etsintä jatkui. Pientä pimeää kylätietä sinnikkäästi ajaen tulimmekin alueelle keskellä korpea, joka ainakin vaikutti campingilta.

Myöhäisestä ajankohdasta huolimatta portit olivat auki, mutta mitään resepsuunia tai vastaavaa ei löytynyt. Ihmisiä pääasiassa asuntovaunuineen oli kyllä kovasti paikalla. Kun kukaan ei sanonut (tai oikeastaan huomannut) juhlimiseltaan mitään, ajoimme sisään ja panimme telttamme pystyyn syrjäiseen kulmaan - pimeässä suoraan piikkipensaan päälle" Ei muuta kuin teltta uuteen paikkaan ja "unta palloon".

Aamulla olivat portit edelleen auki, eikä kukaan vielä kysynyt mitään. Pakkasimme tavaramme ja ajoimme reilusti niine hyvinemme pois. Se oli halpa (suorastaan ilmainen) yöpyminen, mutta meitä jäi vaivaamaan, mikä paikka se oikeastaan oli? Toisaalta kuin normaali leirintäalue, toisaalta kaikkea muuta.

Sunnuntaina 12.06. siirryimme **Portugal**in puolelle, lomankin ollessa sopivasti puolella. Nyt olimme siellä, missä oli ollut tar-

koituskin käydä. Hyvin ehdittiin, ja loppuhan olisi pelkkää kotimatkaa.

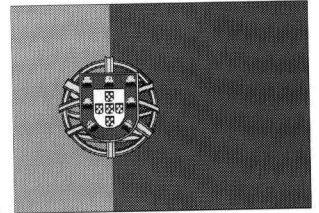
Heti rajalta

tuli pantua merkille, etteivät taida nämä portugalilaiset olla ihan viimeisen päälle tienrakentajia, kun tiet alkoivat olla kuin kerjäläisen housut — paikka paikan päällä — vaan lämmintä piisasi. Eräs lämpömittari oli kiinnunut jo +27 asteeseen. Keskipäivällä piti mennä läheiselle pellolle vaakatasoon eli auringonottoon. Ei jaksanut kertakaikkiaan ajaa. Mukava oli, että hyttysset tai muut ötökät eivät kiusanneet vaikka oli pienemmisiäkin kampeissa.

Sitten yritin nostaa erästä pikkukaupungista Visa-kortilla paikallista valuuttaa, kun kone ilmoittikin tylysti, että "tilinne suljettu, ottakaa yhteys pankkiinne"! Säikähdin, että mitäs tuo nyt meinasi, kyllä siellä piti katetta olla. Onneksi eräs lähistöllä ollut vanharouva kertoi, tyttärensä toimiessa tulkkina, ettei pidä huolestua. Vaalien takia ei pankista saanut rahaa ennenkuin huomenna. Samalla rouva tarjosi meille huonetta yöksi. Suihkukin olisi löytynyt. Kiitimme houkuttelevasta tarjouksesta, mutta päätimme vielä jatkaa koska kellokaan ei ollut paljon. Seuraavasta vähän isommasta kaupungista Visa-nostokin onnistui. Otin samantien 20.000,- escudoa, joka Suomen rahassa oli vain n. 660,- mk. Vaalit olivat todellakin menossa, sillä joka puolella ajeli kovaäänisautoja, jotka toittivat omien ehdokkaitensa paremmuutta. Jatkoimme siitäkin kaupungista ulos, ja sitten oli taas aika etsiä seuraavaa leirialuetta.

Juttu jatkuu....

Kemijärven Jaska

Valkoinen vaara lähestyy!

Ihmissuden matkassa taasen!

Täällä susirajan alapuolella ollaan lähdössä metsälle Karjalan korpiin! Toisin sanoen täytyisi olla mahdollisimman näkyvätön liikkeissään, erämaa on aina arvaamaton...

Pikku-Pasi lastataan kaikilla herkuilla mitä mieleen juolahtaa, rupulakumipyörät kyllävat lavalla putipuhtaina uudessa meikeissä.

Kuormajuhta lähtee köröttelemään kohti Karjalan laulumaita. Apparin olo tuntuu tunkkaiselle, nupista pitäis laskea liiat höyryt pois kiireesti ettei pala pohjaan! Lämmityslaitteesta pöllähtää sisään miellyttävä tuulahdus sikalan ohi ajettaessa. Kuppia täytyy kallistaa, pakaaseista tongimme esille keittimen. Kohta vesi poreilee ilosesti, näin ollen kuppittelu voi alkaa.

Vaihdamme kuskia, liikennemäärät ovat tähän aikaan vuodesta melko vähäiset. Rekat tukkivat vastaan tulevan kaistan, ohittaminen vaikeutuu huomattavasti jos olisi tarve siihen. Mittaristoon syttyy punainen valo vilkkumaan. Pikku-Pasille pitäisi antaa menovettä.

Menovettä roppaan

Karttaa tutkittaessa havaitsemme olevamme oivassa juottopaikassa, Kitee. Nesteasema, se nykyaikainen täydenpalvelun paikka, letkusta saadaan tankattua Pikku-Pasi & kuskit (96%). Blandista täytyi käväistä hakemassa, kyläkauppa sai meistä asiakkaita oitis. Syn-

kät sade pilvet ympäröivät meidät syleilyynsä, takaa lähestyy valkoinen ajoneuvo! Päättämme kokeilla ovatko aistit hereillä, kaivan laukusta kameran. Asettaudun ottamaan kuvaa takaikkunan lävitse, ajoneuvo alkaa oudosti hidastaa vauhtiaan, mitähän sillä mahtaa olla mielessi!? Hetken päästä se huristaa ohitsemme, kypärästä nousee aikamoinen höyry.? Vanheneva konstaapeli Puovo, köröttelee letkan ensimmäisenä virkansa puolesta vissiin. Kellon viisarit raksuttavat, seitsemän maissa saavutamme Lieksan kaupungin valot. Vielä olisi kolmekymmentä Eräkeskuksen portille. Matkalla näemme yksinäisen motoristin tienlaidassa lepäilemässä, emme arvanneet hänen tarvettaan apuun! Menovettä saatiin hänelle tankkiin ja matka jatkuu taas. Ajamme ulkokiskan eteen, munkkikahvit lämmittävät roppaa. Rupulakumipyörät puretaan alas Pikku-Pasista, laitteet ovat varustettu sukellusveneiden toimintalaitteilla. Olemme saaneet varmoja vihjeitä täällä esiintyvistä järvimalmin etsintäsuksellusveneistä. Operaatiomme olemme naamiointeet nimellä "Sudenajo". Porukkaa tarkasteltaessa huomio kiintyy tavattoman suureen itäpyöräjoukkoon. Erityisen tarkan seurannan piiriin osuu Pöljän kylän sergeit outoine laitteineen! Majoituspulta katsastettaessa päädyimme hajautua ennenkaikeaturvallisuussyistä. Saunaan tekee mieli ensitöikseen, puhtaus on puoli ruokaa!!!

Naapurin pojat

Kaminatelta tarjoilee oivan lämmön, kipinä pelaa yöni on taattu silviisii. Herään pie-
neen ropinaan teltan katossa, yksinäinen sadepisarahan siellä kolkuttaa. Tanner on hiljainen, aamutoimille tepastelen kohti saunaa. Eräkeskus tarjoilee tukevan aamupalan puurosta alkaen. Rankkasade piiskaa tannerta taukoamatta, päätän pukeutua kumi-

Suklarin torjuntamotukka!

pukuun varmuuden vuoksi. Lähdemme käymään kivipuron vartiolla, siellä saamme viimekäden salaiset tiedot vesistöjä terrorisovasta periskoopista. Tällä seudulla on aikaisemminkin ollut kuumat paikat, naapurin pojat kävivät tervehdyskäynnillä! Jäljet ovat vieläkin nähtävissä, vaikka aikaa on vierähtänyt puolivuosisataa...

Palailemme kaikessa rauhassa Eräkeskukseen, muutama urhoollinen motukkamies on saapunut juhlistamaan tapahtumaa. Vatsan pohjaa kutittaa, murina antaa ymmärtää, että aterioinnin aika olisi käsillä. Riistakeitto tunkeutuu huomaamatta motukkaporukan sisuksiin alta aikayksikön, kuppilan täyttää iloinen puheensorina. Nyt tarttis viimeistään lähteä läheiseen järveen tutkailemaan mistäköhän täällä mahtaa olla kysymys? Hiekkaranta põlisee kun painumme järvenpohjaan

tutkimusmatkalle, havumies putsaa ranta-
taviivaa.

Pikku-Pasin vankkurit

Muutaman tunnin mittainen haravonti tuottaa mahtavan saaliin piirtureihimme, tässä yhteydessä emme voine paljastaa saamiamme havaintoja. Näin EU -kansanäänestyksen alla, vaikutus äänestystuloksiin saattaisi muodostua ennalta arvaamattomaan ilmansuuntaan. Nousemme pimeyden turvin ylös, sujautamme kaluston vaivihkaa Pikku-Pasin vankkurin kätköihin. Astelemme kaikessa rauhassa makkarapaistokatoksen suojaan Tuli räiskyy iloisesti lämmittäen mukavasti. Porukat paistelevat viimeisiä eväitään nuotion lämmössä, ettei tartte kuskata mitään himaan takaisin!

Yön pimeinä tunteina pistämme saamamme tutkimustulokset matkalle kohti satelliittia. Näin ollen voimme vastaisuudessa nukkua yömmä rauhassa taasen! Aamu saapuu pian, tavaroita kasailaan kokoon Pikku-Pa-

sin uumeniin piiloon. Nautimme hyvän aamiaisen, vaihdamme viimeiset kuulumiset tulevan talven tiimoilta näin alustavasti. Kotimatka voinee alkaa, aurinko alkaa mullottaa pilvien raosta. Matka taittuu leppoisasti eteenpäin, ainoa haaveri osuu erään sivarin vetämän peräkärryn pyöränkumin puhkeamiseen. Seitsemän tunnin ajorupeama alkaa olla takanapäin, nostan kamat Pikku-Pasista pihalle. Toivotan Paulille hyvää kotimatkaa, palailemme kuvioihin ensi suvena taas.

Kontion jälkeen?

PS. Ensi suvena olis kaikille kynnelle kykenevillä motukan käyttäjillä mahdollisuus lähteä ulkomaille reissuun ilman laivamatkaa. Kaukana pohjoisessa on kylä nimeltä MÅLSELV (5.-7.7.1995).

Sukelluksiin tällä taajuudella (aalloilla)

HURU-UKKO Kari Saalasti

Motoristi 1995

Lehden aineiston viimeiset jättöpäivät:

Huhtikuu 18.03.1995

Kesäkuu 13.05.1995

Elokuu 15.07.1995

Tällöin lehti vielä ehtii ilmestymään ajoissa jäsenistölle.

Terveisin Jarkko

Mielipidepalsta 1

Oolrait, vai eikö oolrait?

Siinäpä pulma, ratkaise itse!

Useimmat lukijoista ovat varmasti nähneet AllRight'in mainoksia Givi -laukuista, joissa korostetaan yksiavain -järjestelmää. Todellisuus onkin jälleen kerran toista, kuin mainoksien lupaama.

Omalla kohdallani on jo kolmas Givi -laukkusarja käytössä ja myönnän, että yksiavain -järjestelmä on ollut (Fivestar -telineiden ohella) yksi tärkeimmistä syistä valintaani. Tosin matkanvarrelle on mahtunut muitakin, kuin tänä vuonna eteen tulleet ongelmat.

Nykyiset laukkuni hankin täytenä sarjana, kolme laukkua ja telineet. Toimitettuna postitse kotiin.

Paketista paljastui muuten asiallinen lähetys, mutta laukut olivatkin StereoKey -mallia, eli sivulaukuille oli oma avain ja perälaukulle omansa. Reklamoin tietysti heti, mutta sain kuulla vain valitusta "avainkombinaation määrästä" ja etsimisvaikeuksista... Lisäksi minulle kerrottiin, että lukot olisi helppo sarjoittaa itsekin, viilaamalla haittoja. Silloin tosin lähes kaikilla Givin avaimilla saisi laukkuni auki, mutta se lie nee sivuseikka.

No, pyörä oli uusi ja kesä aluillaan, joten luovutin helposti ja ajattelin asian hoituvan myöhemmin. Kesän reissut tehtyäni (ja kirjoituani StereoKey -järjestelmää) irroitin

lukot ja yritin suorittaa sen "helpon sarjoittamisen". Eipä onnistunutkaan, ei myöskään paikalliselta lukkosepältä löytynyt apua vaivaani, joten otin taas yhteyden AllRight'iin. Avulias kaveri kertoi lukkoja olevan hyllyssä ja sainkin lukot — veloitusetta! - parissa päivässä. Tosin saamani lukot eivät sopineet minulla oleviin laukkuihin. Rehellisenä ihmisenä palautin lukot ja saatteessa kerroin, minkälaiset lukkojen tulisi olla, jotta ne sopisivat.

Sen jälkeen ei kuulunutkaan mitään. Kuukauden odoteltuani lähetin postikortin AllRight'iin. Ei kuulunut mitään. Kolmen kuukauden kuluttua käännin Rastaa Jukan puoleen, hän toimii AllRight'in piirimyyjänä. Hänelle lukot luvattiin lähettää 150 mk:n yhteishintaa! Vielä ei pakettia ole tullut, mutta toivossa on hyvä elää...

Ihmetyttää vain se mainosteksti: "... kaikki yhdellä avaimella, kätevää...". Kätevää se lienee vain myyjän kannalta, kun voi asiakkaalta periä vielä 150 mk lisähintaa, jos asiakas haluaa mainoksessa luvattun tuotteen!!! Oolrait, vai eikö? MINUN MIELESTÄNI SE EI OLE OOLRAIT!

Terveisin Pekka Lankinen
Kasarminkatu 24 B 23
13100 HÄMEENLINNA

Oletko myyntihenkkinen motoristi, ryhdy
kerhotavarakauppiaksi!

Ota yhteys hallitukseen

Etelän miesten kynsitulilla viettivät komeaa syyspäivää mm. Kumpulaisen Jussu (seisoo), Härkösen Jussi ja Hätisen Esko.

Pohjoisen Pystymettä -94:n tunnelmapalat:

Jätkänkynttilöitä ja joutsenia yössä

Napapiirin moottoripyöräilijöiden jo toistakymmentävuotta isännöimä kokoontuminen oli jälleen kerran syksyn odotettu etappi, joka sai liikkeelle reilut kolmekymmentä motoristia kohti ruskaa pakkasessa.

Itä-Suomessa odotettu reissuperjantai aukeni synkän harmaan taivaan alla, joka lupaili ainoastaan sadetta. Lämpömittari pyörän kojetaulussa kertoi ulkolämpötilan onneksi peräti

12 asteeksi. Lumisateesta tuskin olisi pelkoa tällä kertaa.

Parin sadan siirtymämarssi Kuopiosta Kontiomäelle tuli taas pusketta yhtä soittoa, etten myöhästyisi treffeiltä, jotka olin sopinut Pohjois-Karjalan retkikunnan eli Hätisen Eskon ja Härkösen Jussin kanssa. Ajoitus täsmäsi ihme parin minuutin tarkkuudella, kun kumpikin ryhmä oli myöhässä.

Raahelaisten leirin tuntee aina ylivoimaisesta varustelusta, josta ei puutu moottorisahaa, kiuasta tai edes keittopataa.

Kun olimme vetäneet lämmittelytankkaksen läpi huoltoaseman kahvilassa ja lompsimme ulos ajovarusteinemme, tarttui Eskon korviin tuulikaappiin saakka myyjien naurunremakka: “Eiköhän mopopoikia mahtanut paleltaa”.

Kun Esko käännähti ympäri ja kuittasi “Ei palella”, hulmahti kundin kaali niin punaiseksi, että taisi viitostien liikenne pysähtyä. Mopopoikia -asenne istuu näköjään sitkeässä, vaikka äijät olisivat yli kolmekymppisiä ja pyörissä kuutioita sen mukaan. Halavatun papat.

Valtatie 78 Paltamosta Rovaniemelle on perusreitti, jota on aina hauska ajaa. A -juomakaupaan Puolankalla, hampurilaisia Pudasjärvellä ja evästä Ranualta pätkivät sopivasti sateessa taivallusta, jossa vaanivat myös hypotermian oireet.

— Märkää, mutta kosteaa, kuuluu ytimekäs arvio säästä, joka ei säästä kuivaksi edes Hätisen goretex -saappaita. Toisin on perinteisten sadesäärystimien kanssa.

Kyyti muuttuu kylmemmäksi sitä mukaa kun lämpömittari painuu pariin asteeseen ja varoitellen kavereita mustasta jäästäkin. Posotamme jokivartta ylös Meltaukseen, ja tavoitamme lopulta opasteet rallipaikalle. Niljakas hiekkatie ja karkeapintainen metsäautotie monttuineen viimeistelevät päivän ajonautinnon, joka päättyy lyhtyopasteeseen polkuun Surolammen rantaan.

Gourmet -lohta kynsitulilta

Pystymettän telttakylä on jälleen kerran kauden paikalla keskellä Lapin luontoa. Vettä

Ajoura metsässä Surolammen rantaan oli tällä kertaa enduroille naurettavan helppo eikä edes matkasohvilla ollut suurempia vaikeuksia.

löytyy lähteestä ja polttopuut maastosta, mitäpä muuta motoretkeilijät kaipaavat.

Iskemme mäkeen pystyyn kaminateltan ja virittelemme nuotion, jota järjestäjät leukailevat alkuun tietysti "etelänmiesten kynsituliksi". Illalliseksi notskilla kypsyi savustuspussissa kokonainen kirjolohi ja palanpainikkeeksi naukailemme kuivaa valkoviiniä.

— Selkeästi päivän paras ateria, en sano muuta, ettei livahda ylisanoiksi.

Turisimme tulilla yömyöhään Gold Wing -kerhon Paulan ja Erkin kanssa, jotka uhoavat lähtevänsä aamulla pirteänä ajelemaan. Sattuneesta syystä unet venähtävät iltapäivälle: Missä täällä on suihku ja aamupala, kyselivät Pystymettän ensikertalaiset, joille viittoilimme tietä telttasauvalle. Ei kiinnostanut.

Puita ja enduroa lepopäivän ratoksi

Sää suosii lauantaina reippailua lähimaastossa. Puolukkapussi kotiviemisiksi ja tevaspuuta lämmittelynuotioon oli normaali motoristin urakka lepopäivän ratoksi.

Innokkaimmat tietysti ajoivat enduroilla pitkin jänkhiä ynnä soita kuten oikean asianharrastajan kuuluukin. Itse oli pakko sääliä Africa Twinin 28000 kilsaa ajettuja ketjuja sen verran, että erikoiskokeet jäivät tänä vuonna väliin.

Kun hämärä lopulta laskeutuu, syttyvät jätkänkynttilät lähes joka nuotioringissä. Pisin on raahelaisten noin kolmemetrinen runko, joka pitkän sytyttelyvaiheen jälkeen roihuaa todella komeasti.

— Tarkoitus oli tehdä viiden metrin kynttilä, pahoitellaan raahelaisleirissä vaatimat-
tomasti.

Metsäläismotoristien illanvieton kruunaavat joutsenet, jotka alkavat lentää lampea ympäri. Kuulassa yössä kaikuva raaka huuto ja siipien aavemainen suhina jäävät mieleen västämättä yhtenä parhaista hetkistä reissulla.

Villi Pohjola on todellakin olemassa.

Stroh -villapaita vai kipinävuorot

Kun olimme sinnitelleet ekan yön termos-
taattikipinällä ja rommipohjaisella sisäisel-
lä villapaidalla, päätimme hoitaa koko sun-

nuntain vastaisen yön tulta kaminassa. Kah-
den tunnin kipinävuorot takasivat unet, jota
ei häirinnyt ainakaan ulkoa sisälle puskenut
liki viiden asteen pakkanen.

Starttaamme aamulla konepyörät käyn-
tiin jännäten, riittääkö akussa ytyä kylmään
herätykseen, mutta pelko on turha. Koneet
lähtevät kuusipuun alta yhtä varmasti kuin
palmunkin.

Kirkas auringonpaiste saattelee meidät
kohti maalikyliä. Maa on vielä paikka pai-
koin kuurassa kuin muistutuksena talvesta,
joka katkaisee pian ajokauden.

Viimeinen pitkä motoreissu puoleen vuo-
teen on aina yhtäaikaa haikea ja riemullinen
tapahtuma. Juuri siksi tämä ralli onkin mo-
nen mielestä se ainoa ja oikea.

Jouko "Joxy" Juutilainen

KERHOETU ... MP69:n jäsenille

ALENNUS bensiinistä 8 p/l
dieselistä 7 p/l

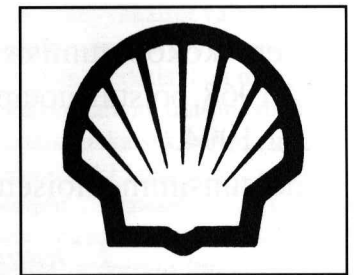
... SHELLISTÄ!

Alennukset ovat voimassa toistaiseksi ja ne otetaan huomioon ostohetkellä Shell-
huoltamoilla (Suomessa) voimassa olevista myyntihinnoista luottokorttilaskutuksen
yhteydessä.

Jos Sinulla ei vielä ole Euroshell-korttia, täytä hakemus huoltamolla, laita oikeaan
yläkulmaan koodi 5031 ja liitä hakemuksen mukaan valokopio jäsenkortistasi.

Jos Sinulla on jo kortti, lähetä valokopio jäsenkortistasi sekä Euroshell-kortistasi
Shelliin.

Lisätietoja: SHELL INFO CENTER, puh. 9800-2424.

Hyvärinen Timo on poissa

Ahkera kokoontumisissa kävijä, Timo Olavi Hyvärinen s. 28.4.1968, poistui luotamme äkillisen sairauskohtauksen vuoksi 11.12.1994.

Hänet tunsimme iloisena ja hyväntuulisena motoristina.

*Ei nuoruuteen voi turvata,
Ei terveyteen luottaa.
Vanhemmat voivat lapsensa
jo varhain hautaan saattaa.
Ei kysy meiltä kuolema.
Ken on jo lähtöön valmiina
tai kuka tahtoo jäädä.*

Timppaa kaivaten Omaiset ja Ystävät

Veestä ja muusta

Monennäköisiä rientoja kolutessani olen törmännyt muutamiin hämmästyttäviin asenteisiin. Likipitäen parikymmentä vuotta kaksipyöräisen päältä maailmaa katselleena ei voi olla panematta merkille eräitä sitkeitä käsityksiä motorismista ulkopuolisten, että myös myös muiden motoristien suunnasta. Seuraavista jutuista suurin osa on sattunut itselleni ja / tai jollekin ystävälleni.

Pari vuotta sitten ajokauden kynnyksellä keväällä Nokian Essolla tankatessamme Aatun kanssa pyöriämme ilmaantuu taaksemme itä-autoilija joka ylpeällä äänellä komentaa meitä "poikia" siirtämään pyöriämme sivummalle, että autoilijat pääsevät tankkaamaan. Informoituani häntä seikasta, johon varmasti jokainen Ladanomistaja yhtyy, eli ei kai Ladaan tarvita 99 -bensaa ja kaikki muut ovat vapaana. Arvelin näiden argumenttien purevan enkä kiinnittänyt häneen sen enempää huomiota vaan jatkoin tankkaamista. Kunnes korvan juuresta kuului römäkkä ääni. "Tiedättekö kuka minä olen? Ja lakki", eli tässä tapauksessa ilmeisemminkin kypärä, "pois päästä kun minulle puhutaan!" Sanoin olevani kovin vähän kiinnostunut hänen persoonastaan ja kypärää en röntäsateessa välittänyt riisua. Jatkoa seurasi perinteiseen nuorison kunnioittamattomuudesta vanhempia ihmisiä kohtaan jne. aina vuodatuksen huipennukseen saakka: "Kyllä teilläkin pojat nämä prätäkätouhut loppuvat kun teille tulee ikää parikymmentä vuotta ja alkaa tytöt sekä perheen perustaminen kiinnostamaan." Meikäläisellä jäi ns. "monttu auki", Aatu verkkaiseen tyyliinsä availi kypäränsä remmiä ja kertoi en. asioita jo kokeilleensa sekä tul-

leensa kielteiseen tulokseen. Arvannette ukon naaman olleen näkemisen arvoinen tarkastellessaan Aatun harmaantuvaa partaa ja veätytyvää hiusrajaa. Käsirsyysä ei syntynyt. Kukin hajaantui suuntaansa ja Ladakin jäi tankkaamatta.

Vastaavanlainen tapaus Juvalta, paitsi ikäasetelma oli toisinpäin. Palailimme porukalla Veteraanirallista, keli oli lämmin, lähes helteinen. Jano kiusasi, kuten usein ralleista palatessa, erityisesti juuri sillä kertaa ja tankitkin olivat tyhjätköt. Kohdalle sattui Juva ja siellä pieni huoltoaseman kahvio. Pyörät mittarille, tankit täyteen ja kahville. Täytynee myöntää, että pyörät jäivät epämuodostelmaan lähimmän mittaririvistön ympäristöön, mutta toinen mittaririvi jäi tälläkin kertaa täysin vapaaksi asioida. Kahvitellesamme paikalle pyyhkäisee valkealla Bemarillaan nuori kiireinen liikemiehen alku, painaa pitkään äänimerkkiä, kun mitään ei tapahdu, syöksyy kahvioon sisälle solmio hulumuten, karjaisten ikäisekseen hyvinkin käskävällä äänellä: "J:lauta pojat siirtäkää lelut pois mitt..." Katsahtaa noin kaksi kertaa itseään vanhempaa seurakuntaa, keskeyttää lauseensa ja poistuu hipivilkkaa liikekiinteistöistä. Huoltoaseman omistajalla oli tosi hauskaa. Saatuaan hiukan henkeään takaisin hän kertoi tapauksesta olevan pitkään hupia pienessä kunnassa. Olimme tahtomatamme nolanneet paikallisen yritysjohtajan tyhjäntoimittajapojan.

Asustellessani tuolla idenpänä Rautavaaran korpipitäjässä sattui sielläkin paikallisella autokorjaamolla töissä ollessani seuraavanlainen tietämättömyyteen perustuva tapaus,

Kaksi satusetää, Saku ja Aatu.

jonka lajista en tiennyt olevankaan. Päivän mittaan olin korjaillut erään rouvan vanhaa Kadett -merkkistä henkilöautoa. Työpäivän

päätettyä jäin työpaikalleni huoltamaan pyörääni kun em. rouva saapui noutamaan ajoneuvoaan. Kävi maksamassa konttorin puolella ja tuli uteliaisuuttaan jututtamaan minua, uusi kun olin paikkakunnalla. ”Ymmärän kovin hyvin ettei täällä kehitysalueella voi maksaa sellaisia palkkoja, että voisi heti töihin päästyään ostaa auton, vaan pitää ajaa moottoripyörällä aluksi.” Hölmistyksestä toivuttuani tokaisin hänelle: ”Rouva hyvä, minä voisin tämän pyörän hinnalla ostaa kymmenen tuollaista Kadettia.” Pomo räjähti nauramaan, rouva loukkaantui ja menetimme hyvän asiakkaan. Harmi. Sillä siinä Kadetissä oli paljon vikoja.

Ainahan kuulee sanottavan moottoripyörän hinnasta puhuttaessa, että sillä hinnalla saisi hyvän autonkin. Näin on 99% tapauksista. Törmäsinpä viime Juhannuksena tuolla Päijänteen saarella henkilöön, joka osasi suhteuttaa mp:n hinnan oikealla tavalla. Sanoi saavansa samalla rahalla harrastusveneeseen kohtuullisen hyvän moottorin. Tunsin heti syvää yhteisymmärrystä välillämme. Niinpä joimmekin hänen Juhannusviinansa yhteistoimin pois.

Lentoseppä

Sotilaallista epäjärjestystä Hälvälässä.

Reservistä taistelulähetiksi

Kaipaatko raitista ulkoilmaa? Tai kenties reipasta erähenkistä toimintaa? Haluatko koventaa ajotaitoasi? Haluatko hyödyntää ajotaitoasi myös armeijan kertausharjoituksissa?

Viime talvena postiluukusta tipahti kutsu toisiin kertausharjoituksiini. No, yllätyksenä ei asiaa voinut pitää olihan edellisestä kutsusta kulunut melkein viisi vuotta (silloisessa vuoden pääsotaharjousosana Prikaati -90:tä), joten oikeastaan odotin suurella mielenkiinnolla tulevaa kevättä...

Talvi taitui hitaasti kevääksi -94 mielestäni, liiankin hitaasti, sillä kun huhtikuun ensimmäinen viikko koitti oli metsässä vielä paikoin hyvät hiihtokelit. Piti luopua haaveista osallistua katu-bemulla moiseen seikkailuun, joten

piti turvautua Pertsan TT Jammun lainaamiseen. Hyvä niin. Kiitos.

Osaston perustaminen

Hennalan kasarmi Lahdessa ja Perjantai 8.4. klo 10.00 oli määrätty oman joukko-osastoni perustamispaikaksi ja ajaksi. Joten jo aamutuiimaan vähän jälkeen seitsemän lähdimme ajamaan kohti Lahtea. Satoi, lämpöä muutama lämpöaste, oli kylmä, kaipasin Bemuni lämpökahvoja. Parin tunnin tärinän (pyörä sekä kuski) jälkeen saavuimme KH:n (TT 350) kanssa Lahteen ja suuntasimme kohti urheiluhallia, jossa ilmoitauduimme yhdessä muiden tuttu- jen kavereiden kanssa Iso-Jounin (VFR 750) ja

Kiinnostaako kansainvälinen offroad-yhteistyö?

Hej!

Finns det speciella Offroadmotorcykelklubbar inom er organisation och skulle det i så fall finnas något intresse av klubb-samarbete över gränserna?

Vi är SVENSKA OFFROAD ENTUSIASTERNA.

Med vänlig hälsning

Dennis Persson

Förrådsgatan 9

S-171 32 SOLNA

SVERIGE

Pari tuntia metsässä rämpimistä saa takin kummasti tyhjäksi.

Ossin (KTM 250 -kilpuri). Joten maastokelpoisuutemme oli varsin hyvä. Sillä minkä VFR hävisi maastoajo-ominaisuuksissa sen kuski otti kyllä takaisin.

Kävimme ilmoittautumisen jälkeen vielä syömässä ja sen jälkeen oli edessä se kaikkein hermostuttavin vaihe eli varusteiden vastaanottaminen ja pakkaaminen reppuun ja taisteluvyöhön. Kuten edelliselläkin kerralla jaettujen armeijan varusteiden ja omien ajovarusteidemme välillä tehtiinkin taas hyväksi havaittuja kompromisseja. Kaikkeaa kun ei kertakaikkiaan saa mukaan. Tykkää siitä sitten joku tai ei. No, päällepäin kuitenkin olimme yhtenäisen pienen sotilasosasto pakkaspukuinemme, kartalaukkuinemme, huopavuorikumisaappaimemme ja pipoinemme. Ainut mikä vähän arvelutti oli tälläkertaa pakkaspukujen vedenpitävyys joten omat sadeasut otettiin myös mukaan.

Aseistukseksi saatiin tällä kertaa taittavaperäinen rynnäkkökivääri.

Harjoituksia Hälvälässä

Kauaa ei siinä nokka tuhissut kun jo oltiin moottorimarssilla kohti koulutuspaikaksi valittua Hälvälää. Meidän tslti-ryhmämme oli osa Prikaatin esikuntaan kuuluvaa Esikuntakomppaniaa jonka tehtävänä on Prikaatin esikunnan perustaminen, toiminnan ylläpitäminen ja puolustaminen. Siispä tettoja tuli pystytettyä enemmän kuin tarpeeksi, mutta onneksi tämän välttämättömän rutiinin katkaisi omat harjoituksemme, joissa pääpainona oli suunnistuskoulutus sekä maastoajoharjoitukset joita todella tarvittiin lumisessa metsässä. Ilman nastarenkaita paikoin parikymmentäsenttisesä lumessa ja spoorissa ajaminen kun oli aina-

kin minulle uusi kokemus. Pari kilsaa pitkin vanhaa ladunpohjaa sai kummasti hien tippumaan pitkin nenänvartta ja selkäruotoa pitkin kohti takamusta. Välillä kävin etsimässä hyviä poteronpaikkoja maastoutuen vauhdista pyörän yli lentäen. Mutta hauskaa oli eikä se vauhtikaan niin hirvittävä ollut joten mistään suuremmasta vaarasta tuskin voi puhua. Parituntisten ajolenkkien jälkeen takki tuntui pari kiloa raskaammalta ja kädet puolestaan keitetyiltä spageteilta.

Ja päivän päättyessä vaikka kuinka hyvin olimme esikunnan teltat naamioineet, aina sotkuauto löysi meidät ja muut hyvännälkäiset joukkomme. Tosi etevää tiedustelutoimintaa, sanoisin.

Tositoimiin

Koulutusvaihe loppui aikanaan ja alkoi moottorimarssi pieninä osastoina kohti varsinaista "sotatoimialuetta". Taistelulähetit jaettiin tasan kullekin pikku osastolle - toimenkuvana pitää lampaat (ajoneuvot) "kasassa".

Ryhmittyisimme jonnekin Myrskylän, Artjärven ja Lapinjärven kuntien alueelle. Siis peltojen, metsäsaarekkeiden ja melko tiheän maalaisasutuksen keskelle.

Esikunta sijoitettiin melkein keskelle Porlammin kylää seuraintaloon ja muut tarvittavat joukot välittömään läheisyyteen pieneen metsikköön. Tärkein tehtävämme taisi kuitenkin aluksi olla uuden komentopaikan etsiminen, varmuuden vuoksi.

Suurin ongelma taisikin tässä tehtävässä olla noin 6000 miehen johtamiseen tarvittavan Prikaatin esikunnan sijoittaminen ja naamiointi maastoon, mutta kuitenkin hyvien kulkuyhteyksien läheisyyteen. Tällöin pääsi moottoripyörä ensimmäiseen tositoimeen haravoitaessa ja etsittäessä maastosta sopivia esikunnan sijoituspaikkoja, yhdessä tehtävään määrättyjen muiden henkilöiden kanssa.

Kas, eikä aikaakaan kun jo taistelulähetien toiminta oli rutiininomaista viestien toimittamista Armeijakunnan, Prikaatin ja sen osien välillä. Välillä tietysti oli uhkana joutuminen "ei ammatilliseen" teltta-pystytä-naamio-kalusta-rumbaan. Tuntuikin välillä, että taistelulähetti oli paikan yleismies Jantunen joka määrättiin tekemään ja etsimään yhtä sun toista kadonnutta asiaa tai sotilasta.

Vaihtelua rutiiniin toi äkkilähdöt Prikaatin-komentajan turvasaattueeseen. Haittana vain, että kun ajat saattueen keulilla ja saat suusanallisen käskyn ajaa määränpäähän ja takaisin ja näet hyvässä tapauksessa kartasta pisteen, että - tonne. Aja edellä. Ja sitten mentiin. Siispä ei mikään ihme jos välillä kuului ärräpäitä oman kypärän sisältä ja naama punasena teki u-käännöstä ohi ajatun risteyskohdan jälkeen - eikun tonne piti mennä. No, karttamuisti ja paikallistuntemus parani kohisten.

Päivän parin päästä meidän pikku osastomme tiesi varmaan paremmin kuin operatiivinentoimisto mistä mikin osasto löytyi.

Kaikkein mielekkäin tehtävä, joita harjoituksen loppupuolella annettiin taistelulähetien tehtäväksi oli uusien huoltoreittien tiedusteleminen. Yksinkertainen tehtävänanto: Pääseekö tuon tien päästä tuohon pisteeseen ja minkälaisella kalustolla.

Siispä satulaan ja menoks'. Sait itse suunnitella ja toteuttaa — ja tietenkin ajaa. Haittana vain huhtikuinen sää, sulavaa lunta, jäätä, kuraa, vettä melkein kuin Päitsillä. Siis hauskaa. Kieli keskellä suuta sai välillä ajella jäisiä ja upottavia metsäautoteitä — ilman nastoja. Mutta niin vai tuli sekin huoltoreitti kartoitettua ja avattua.

Sota päättyy

No, kaikki hauska päättyy aikanaan niin tämäkin harjoitus kestätyään 8 päivää ja noin 1000 km. Paluumarssin aikana kohti

Prikaatin esikunta perusteilla Porlammilla.

Hennalaa oli hyvää aikaa miettiä mitä muutaisain tai tekisin toisin.

Edellisessä kertausharjoituksessa taistelulähetin aseistuksena oli pistooli, nyt taituvaperäinen rynkky. Siis tulivoimaa nyt enemmän. Mutta, ylitäppäs vaikkapa oja pikku hypyllä rynkky selässä niin tunnet kyllä joko tähtäimen niskassasi tai tukevan iskun selässäsi. Jos taas kiristät aseesi hinnan kireälle, huomaat, ehkä kesken kaiken joutuneesi väjytykseen ja sarjoja ammuttavan kohti paristakymmenstä metristä. Tuli kokeiltua oikein omatoimisesti. Kuolin ja oikein perusteellisesti. Otapa sitten se rynkky selästäsi integraalikyppäriä päässä - hihna kireällä - varmasti ase ei liikahtaa mihinkään alle 15 sekunnin. Kiukuttaa.

Toisaalta enpä haluaisi olla se asemestari, joka ottaa aseesi vastaan, kun sen on ensin oikein perusteellisesti viikon aikana taka-

renkas kurastanut. (Kaikesta huollosta huolimatta).

Pakkaspuku ja huopavuorisaappaat (kesällä omat ajosaappaat) on hyvä yhdistelmä. Myös omat ajohanskat ja tietyksi oma kypäri takaavat hyvän ja turvallisen ajamisen.

Oman pyöräsi vuokraat puolustusvoimille harjoitusten ajaksi, mutta itse vastaat omasta ajamisestasi ja omista vahingoistasi. Muista myös ennen metsään lähtöä rohkeasti pyytää johonkin huoltoajoneuvoon tarvitsemasi erikoisvoiteluaineet (ketjuspray, 2T-öljy) ja korkeaohktaaninen bensa. Ne kyllä järjestyvät kun muistat niitä ajoissa kysyä.

Mielummin moottorin voimalla kahdella pyörällä kuin ilman moottoria ja pyöriä.

Reserviläisterveisin Pt

Moottoripyöräilyä koskevia muutoksia vuoden vaihtuessa

Käytettyinä maahantuotavien moottoripyörien vero aleni

Valtionvarainministeriön suunnitelmassa veronalennusta oli vähällä taas kerran unohtua moottoripyörät. Vero alenee 0,5 % jokaista kalenterikuukautta kohden laskettuna siitä ajankohdasta jona ajoneuvo on ollut 6 kuukatta rekisterissä tai käytössä. Vero alenee enintään 150:n kuukauden ajalta eli 13 vuotiaan moottoripyörän vero on 25 % vastaavan uuden pyörän verosta. Veron alennuksesta hyötyvät niin yksittäiset motoristit kuin myös maahantuojat. Varsinkin "ikinuorten", kuten HD:n, joiden arvo säilyy, maahantuonti tulee varmasti lisääntymään.

Kilometrikorvaukset kasvavat

Aikaisempi korvaus oli puolet henkilöauton 172 pennistä. Uusi korvaus on 126 penniä

5000 ensimmäiseltä kilometriltä, sen jälkeen 115 penniä. Kaikien muiden kuluneuvojen korvaukset pysyivät ennallaan.

Muutoksista hyötyvät ne onnelliset, jotka saavat ajaa pyörällään työmatkojaan.

Tiimerkinnät muuttuvat turvallisemmiksi

Teihin maalattujen välimatkaa osoittavien merkintöjen (natsat) kärkeen jätetään tästä lähin maalamaton kohta. Varsinkin merkkinä maalaukseen käytetty massa on aiheuttanut motoristeille ruskehtavaa alusvaatetusta. Turvallisuuden parantumisen lisäksi muutos aiheuttaa huomattavaa säästöä masinan kulutuksen vähentymisenä

Lisäksi myös runsaasti muutoksia tullimääräyksissä, joten on syytä olla tarkkana.

F.I.M. - Tententreffen '95
van 19 tot 21 mei
1995

- 🌟 *Gelukkig Nieuwjaar*
- 🌟 *Happy New Year*
- 🌟 *Ein Gutes Neues Jahr*
- 🌟 *Bonne Année*
- 🌟 *God Jul*
- 🌟 *Gott nytt år*

Patriek Avonds

Pysähdyimme kuvaamaan kuuluisan tutkimusmatkailijan, Nansenin pystyttämää pyykkitelinien jalkaa.

Kadonneen pesukoneen arvoitus

Jossakin suden holessa, kehätien ympäröimässä kaupungissa, hämärässä autillassa, alkoi liikehdintä. Boxerimoottorin sivutuen puoleista kantta särki, kuten aina sunnuntai aamuisin. Sen olo oli sama kuin telttailisit viikonlopun rinnetontilla, pääkohti laskuojaa. Palotilassa maistui vieläkin edellisen reissun monoksiidit, sen verran kovalle se elo-ajon voitto otti.

Jokin alkoi mullata vatsassa, öljypohjan tienoilla oli levotonta. Refleksin omaisesti iso imuventtili lävähti sepposen selälleen ja pytty meinasi oksentaa karstat ulos. Mutta

krapula ryyppy tuli viime tipassa. Luraus lyijytöntä holahti avoimeen kitaan ja sen nieltyään kuului kurkusta tirinää ja ähinää, kunnes pakoaukko aukesi ja valtava rojaus kuului perästä.

Tähän herättiin moottorin toisella puolen. Kaveri bensatankin takana, ei sekään ollut aivan kunnossa. Valitti kuten yleensä huonoa paineensietokykyään, ja pieraisi 95 E: annoksensa puoliraakana pakariin. Sylinterien välistä kuului jonkun aikaa kolinaa kuin lähtevästä junasta, kunnes muutkin osat olivat päässeet mukaan liikkeeseen.

“Lähdemme katsomaan pesukonetta !”, sanoi Arvi iloisena.

“Eikö sitä voisi hoitaa autolla ?”, valitti moottori äänekkäästi.

“Suu suppuun , tämä on iso juttu !”.

Moottori lakkasi urputtamasta ja suostui käymään kunnolla, vaikkei täysin ymmärtänyt mistä on kysymys.

“Minä en sitten takaa mitään “, jupisi kardaaniakseli, ilmoitusluonteiseen sävyyn. Kuin antaen ymmärtää että siihen olisi joku joskus luottanut.

Arvi polkaisi ykkösen huuleen ja nosti kytkintä. Kohta pilvenpiirtäjät näkyivät enää taustapeilin horisontissa ja viimeisen liikenneympyrän jälkeen suunta alkoi vakiintua. Vasen sylinteri näytti nyt länteen ja oikea itään. Samaan aikaan syvällä Sarkolassa pakasin tankkilaukkua.

“Olisi siltikin tarvinnut irroitaa akunjohdot illalla”, manasin. Super-Tenerelläni oli polttava matkakuume. Aamuvarhaisesta se oli temponut kettingissään navetan nurkalla. Aina ennen reissua se pitää jättää yöksi ulos, koska sisällä se käy liian kuumana ja huohottaa alleen. Yleensä sen saa rauhoittumaan uhkailemalla asentaa siihen sivulaukut tai tupakansytyttimen, cruise- controllin tai vetokoukun tai jopa, en kehtaa sanoa, no perkele, kardaaniakselin! jollet lopeta tuota.

Kirpeä syysää oli mitä ihanin lähtiessäni kohti Tamperetta. Saavuini treffi-paikkaamme Ratinan Shellille, missä alapääkaupungin Arvi jo siemäili santsikupin santsikuppiin. Parkkerasin Jammun samaan ruutuun Bemarin viereen.

“Terse poju, muistiko äiti laittaa kunnolla tummelia toisiovetoon, ettei sitten vain aleta kitisemään kesken matkan”, aloitti Bemari puujalkavitsailunsa.

“Ai morjens”, vastasi Tenere teennäisen ystävällisesti. Ja manasi samalla että tuonko kanssa sitä taas ollaan lähdössä muka ren-

toutumaan. Se on niin leveäkin ettei mahdu kulkemaan kuin keskiviivalla, tai muuten tulpanjohdot takertuisivat aurasmerkkeihin. Samalla se mietti miten saisi bokserin posket hehkumaan, kunnes huomasi vuodon sen tankin etusaumassa, lohkeilleen BMW-merkin tasolla.

“Toivottavasti tulisi lämpoisempää keliä, sitä näkyy jo vaarilla eturauhanen olevan siinä kunnossa että olisi syytä käyttää vaippaa, tai hakeutua museon lämpöön.

Parkkipaikan pinnoja kiristävä tunnelma saattaa jo joillekkin paljastaa, että nämä pyörät ovat ennenkin kulkeneet samoja polkuja, eikä tie ole aina ollut aivan tasaista. Mutta sitä ei moni tiedä miksi ne nyt ovat menossa katsomaan pesukonetta ja miten siinä kävi. Asian selventämiseksi on palattava taannoiseen Aamulehden artikkeliin jossa käsiteltiin elämän menoa pohjoisnorjan Kirkkonniemen seudulla. Reportaasin otsikko kuului: Eurooppa päättyy pesukoneeseen. Jutun kirjoittaja oli keksinyt oivallisesti asettaa vanhan sivustaladattavan, tarinan veto-aulaksi. Siitä oli lehdessä myös iso värikuva. Kone sinänsä ei vaikuttanut merkittävästi historian kulkuun mainitulla alueella. Se vain sattui olemaan kaukana erämaassa , viimeisenä länsimaisena sivilisaation merkinä, aivan Ryslandian rajan pinnassa. Siitä osuva otsikko. Tässä vaiheessa todella fiksu ihminen saattaa esittää kysymyksen, että miksi sitä sitten pitää mennä katsomaan. No ihmiset kyselevät muutenkin liikaa asioista, joista he eivät ole kiinnostuneita eineen vertaa. Lenita on sanonut että se on niin sanottua small talkia. Muuten suuressa maailmassa on tapana kommunikoida myöt T-paidoin. Minulla on yksi ihokas ylitse muiden. Siinä lukee minun yleispätevä mielipiteeni toisella kotimaisella: Fuck What people think. Pitemmittä höpinöitä lähdimme liikkeelle. Moottoripyöräily on siitä mukavaa touhua

Arvi suorittamassa loitsua, joka takaa onnellisen ajopäivän.

että ajaessa saa olla rauhassa ja tärkeitä asioita ajattelemaalla kehittää itseään sekä ihmisenä, että moottoripyöräilijänä. Pohjanmaan pitkillä suorillakaan ei ollut muuta tekemistä kuin miettiä mihin ihminen tarvitsee vasenta kättään. Minä en ainakaan juuri muuta sillä osaa tehdä kuin kaivaa nenääni. Viimeksi morjestin sillä vastaan tulleelle motoristille Tottijärven tienhaarassa. Sen jälkeen se on mielestäni ollut enimmäkseen joutilaana. Odotin hartaasti kunnes trippiin kertyisi noin 380 km, silloin hana pitää kääntää vasemmalla kädellä ensimmäiselle varatankille. Kenties ajattelin tätä seikkaa jo viime talvena kun hitsailin uutta pensatankkia pyörääni. Toisaalta jos olisin silloin laittanut hanan oikealle puolelle, teneressä korkealla oleva kytkin olisi nostanut sen liian ylös. Tästä olisi seurannut pensatilavuuden pienentyminen ja tankkausvälin lyhentyminen. Tä-

män seurauksena käsien välinen tasa-arvoisuus olisi vääristynyt entisestään. Kahvanlämpärit on muuten tosi älykäs juttu. Pikkupakkasellakin voi ajaa crossihanskat käsissä. Kuvitelkaa millaista olisi kintaalla kaivella pikkuosia nenästä.

Koska oli jo syksy, päätimme totuttelun vuoksi nukkua ensimmäisen yön katon alla. Ylitimme Simojoen kaarsimme haja-asutus alueelle ja löysimmekin hetimiten passelin yösijan. Siinä oli jopa pitävä peltikatto. Kyseinen lato oli jo eurokunnossa. Ympäristö pursusi pajua ja laonnutta heinää. Paalikaan ei oltu korjattu talteen, joten jouduimme petaamaan telttapatjamme puisevalle pohjalle. Koululääketieteeseen tutustunut Arvi epäili selvästi paikan ilmapiirin olevan sen verran agraari, että kunnan hesalainen ei täällä kenties saisikaan unta silmään. Katsoin parhaaksi opettaa hänelle talonpoikaisanestesiaa, ja korkata. Puolikas kossua pul-lonsuusta tarjoaa takuulla tasaisen makuusijan ja lämpöisen unen.

Yökortteripaikastamme matkustimme Rovaniemelle lähes linnun tietä, metsä maisemissa porojen persuuksia ihailen. Siellä siirryimme jälleen kestopäällysteelle. Inarijärven pohjoispuolella niukan infrastruktuurin vuoksi varsinkaan vapaita heinälatoja ei ole alituisen vastassa. Eipä siellä näemmä ole vielä heinäpeltojaakaan rakennettu. Ennen hämärää vetäydyimmekin Kaamasen korpeen ja painoimme telttakepit ikiroutaiseen suohon. Vieressä soljuva virta tarjosi mahdollisuuden kylpemiseen, mutta vain todellisille sankarimatkailejoille, kuumavesihanana kun ei löytynyt. Illan pimetessä makkaranuotiomme houkutteli seuraksemme paikallisen Joosepin. Mies ei varmaankaan ollut koskaan kuullut Lenitasta ja small talkista. Vaihdettuaan 18 kertaa kättä lonkalta toiselle ja poltettuaan kuudennen sätkänsä, hän sai sanotuksi:

Jäämeressä on kosolti suolaa, joka on rannikkoseudun pyykkäreille alituinen ongelma.

“Kun olette tulisthelleet niin othakaahan ojaस्था vethä ja kaathakaahan se nuothion nis-kaan”.

Miehen lähdettyä saimme mekin välillä suun vuoron. Yleensä meidän juttumme sivuaa moottoripyörän toisiovedon sielunelämää. Arvi, tulisena kardanifundamentalistina, yrittää väenvängällä sohaista muka heikkoa kohtaani, puuttamalla kauttarantain ketjuvedon kehityskaareen tässä maailmankaikkeudessa. Taannoin hän jopa kehtasi ilkkua minulle, kun etsin kadonnutta ketjulukkoa Itävallan alpeilta. Minä taas urheilullisuutta puolustaessani, kaivan kaikki viat esiin hänen ladan puolikkaastaan. Tiedättekö muuten että GS:n öljynlauduttimen tärkein tehtävä on pitää oikean jalan saapas hyvässä rasvassa.

Upeassa ruskassa, kevyen tihkusateen siivittämänä, saavuimme Tenojoen varteen. Sitä myötäilemällä ajoimme Suomen pohjoisim-

man paikkakunnan, Nuorgamin kautta Norjaan. Ajatuksen alkoivat jälleen pyöriä pesukoneessa. Pitkän ajomatkamme aikana ne pääsivät toisinaan lipsahtamaan vallan muualle. Nuorilla miehillähän on niin levoton mielikuviutus. Mietteet kävivät jo linkousohjelmalla saapuessamme Varanginvuonolle, olimme jäämeren rannassa. Enään reilut sata kilometriä ja näkisimme onko se INDESIT vai peräti ASEA-SKANDIA! Suoritimme välihuuhtelun ja vedenpoiston Kirkkoniemessä. Jatkoimme uusin voimin matkaa. Pitkän soratietaipaleen päässä, Norjan itäisimmässä kolkassa, vastassamme oli raja. Raja, jolla maailman väkivaltakoneistot, NATO ja Varsovanliitto katselevat toisiaan korkeista torneistaan. Itäpuolen torneista tosin lienee viime aikoina saneerattu joku-nen joutilas. Mitään muita rakennuksia ei ollut horisontissa. Poronkuseman päässä saa-

vuttamattomissa, kulkee maineikas jäämerentie. Ennen varsinaista rajaviivaa vaihdomme vielä jonkun sanan, valmistautessamme kohtaamaan maailman kuuluisimman kodinkoneen., joka odottaa kivikoksi muuttuneen uran päässä vain meitä. Mikäli joutuisimme vieraan vallan kaappaamiksi, kehotin Arvia nielaisemaan kännykkänsä. Sitä voitaisiin vielä tarvita Moskovassa. Kiitos nykyaikaisen pintaliitostekniikan, matkapuhelimet ovat todella pienikokoisia. Sitäpaitsi neliskulmainen pakoaukko voi olla kuumaa tavaraa siperian vankiloissa. Tuomme rajalle. Mitättömän ojan yli entiseen Suomeen, sojotti romahtanut silta. Ojan toisella puolella seisojia punavihreä tähtikokardinen tolppa nro: 334. Oli hiljaista, polun vieressä makasi suohon survottu Chevrolet kuorma-auto. Ruosteinen välitolpallinen hytin yläosa ja lokasuojan kaari paljastivat sen olevan kolmekymmentä luvulta. Siinä kaikki.

Iirolla ja Eskolla on vielä paljon tekemistä lasten päivähoito-ohjelman, sekä naisten ja miesten välisten palkkaerojen suhteen. Mikäli he saavat naiset kotiin hoitamaan muksuja, koska töissä käyminen tulisi kalliimmaksi, olisi näinollen emännillä myös hyvää aikaa peseskellä pyykit vanhalla kunnon pesulaudalla. Kallita automaattivärkettä ei enää tarvittaisi. Siitä taas seuraisi pesukoneiden statuksen romahtaminen, niiden

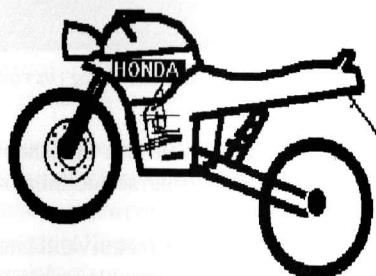
valmistus lopetettaisiin eikä ne kiinnostaisi enää ihmiskuntaa. Eikä kenenkään enää tarvitsisi mennä tarkistamaan Aamulehden perättömiä väitteitä. Sitäpaitsi jos se jotakuta liikuttaa, niin Eurooppa päättyy Chevroletin taka-akseliin. Menkää vaikka itse katsomaan.

Terveisin Timo

McKIKSA KIRPPUTORI

Joka toinen lauantai klo 9-14
94/95 talven ajan.

Jos sinulla on jotain ylimääräistä mistä haluat luopua tule myymään omasi tai tekemään itsellesi edullinen löytö muilta myyjiltä. Tilat tarjoaa McKIKSA. Myyntipaikkoja n.20 kpl ja myynti sallittu vain moottoripyörien harrastajille. Tiedustelut 931-212888 McKIKSA Ky.

MOTOPOST, HONDA, YAMAHA, PIAGGIO

**moto
osat**

Muista: Kerhoetu!

Käytetyt varaosat erikoishintaan jäsenkortin esittämällä.

Nyt myös katteiden korjaukset ja maalaukset.

Sammonkatu 64

33540 TAMPERE

Puh. (931) 557 444

Teksti: Antti Korteso

News

Testi: Mikael Branting

Tanskan hallitus kielittää tappavat kaiteet

Tanskalainen EMA-organisaatio DMC on onnistunut pitkässä taistelussaan teräsköysikaiteita vastaan. Viimeisen neljän vuoden aikana on ainakin 7 motoristia menehtynyt tai loukkaantunut vakavasti törmättyään teräsköysikaiteisiin, joita meidän onneksemme ei vielä täällä Suomessa ole otettu käyttöön.

Tanskan tieviranomaiset ovat DMC:n jatkuvan painostuksen alaisina päättäneet, että teräsköysikaiteet ovat vaarallisia. Ne ovat nyt kokonaan kiellettyjä ja olemassa olevia kaiteita korvataan aaltopalkkikaiteilla, jotka ovat huomattavasti vaarattomampia motoristeille. Kustannuksia tulee tietenkin vaihtotyöstä, mutta muuten aaltopalkkikaiteet ovat vain 5% teräsköysikaiteita kalliimmat. Siis aivan mitätön kustannusero näin huomattavasta suojattomien tienkäyttäjien turvallisuuden lisääntymisestä.

Muut EMA-järjestöt aikovat nyt tiivistää yrityksiään samanlaisen kiellon saamiseksi omissa maissaan.

Liikennevakuutusmaksujen vahvistaminen poistuu

Vuoden vaihteessa on tullut voimaan uusittu liikennevakuutuslaki, joka on sopeutettu EU:n direktiivien vaatimuksiin. Sen mukaan liikennevakuutusmaksujen ennaltavahvistusmenettely poistuu ja sosiaali- ja terveystieteiden tekemä vain jälkikäitevalvontaa. Mielenkiintoista nähdä uuden lain vaikutukset motoristien vakuutusmaksuihin.

EU-sopimus ei muuta lakisääteisen liikennevakuutuksen peruseriaa. Tulevaisuudessaakin suomalainen moottoriajoneuvo vakuutetaan suomalaisella liikennevakuutuksella ja Suomessa sattuneet liikennevahingot korvataan Suomen säännösten mukaan.

Uusittu laki laajentaa Euroopan talousalueella olevan vakuutusyhtiön oikeutta harjoittaa ulkomaisesta toimipaikasta käsin Suomessa liikennevakuutusta. Tällöin sen on nimettävä tänne direktiivin mukainen korvausasiainmies ja osallistuttava mm. yhteisvastaullisiin kustannuksiin. Kaikien liikennevakuutusyhtiöiden tulee kuulua Liikennevakuutuskeskukseen ja osallistua sen kustannuksiin.

METZELER
RENGAS KULJETTÄJILLE, JOIDEN
VAATIMUSTASO ON KORKEALLA.

15 % alennus MP69-jäsenille renkaista ja varusteista (varaosista sopimuksen mukaan).

MOTOTRIP KY

Lautamiehentie 1
02770 ESPOO
Puh. 90 - 859 6525

Purupolulla - ja luvan kanssa

Ajelin purupolulla, sellaisella lenkkeilyyn tarkoitettulla, valaistulla polulla eräänä lokakuun iltana. Oli mukavaa. Vaikka alla olikin puhdas katupyörä, sillä oli kiva päästellä pehmeällä polulla. Puhdas katupyörä, puhdas ja puhdas, ainakin sen reissun jälkeen oli putu tosi sitkeästi kiinni pakoputkissa ja moottorissa.

Parasta homma olisi kenties ollut endurolla, mutta hyvä näinkin oli ajella. Meitä oli muitakin, kymmenkunta. Parilla oli oikea enduropyörä, mutta suurin osa ajeli isolla katupyörällä.

Lujaa ei uskaltanut laskettaa, siellä kun oli niitä kävelijöitä. Oikeastaan hommanakin oli pikemmin katsella ja etsiskellä kuin ajella - mutta miksei yhdistäisi huvia ja hyötyä, kun kerran oli hyvä tilaisuus.

Olimme siis etsimässä kadonnutta ihmistä, joka oli häipynyt metsään täällä Tampereen lähistöllä. Kadonnut löytyikin, eikä löytymiselle ainakaan ollut haittaa siitä, että hänen polkupyöränsä löytyi suhteellisen nopeasti, moottoripyörällä kun oli helppo haravoida polkujen ympäristöä.

Ehkä jollekulle kävelijälle valkeni, että motoristejakin on moneen lähtöön: jotkut myy huumeita, jotkut tappaa toisiaan, jotkut suunnittelevat koko liikenteen pysäyttämistä. Jotkut kiertävät korttelia kierrokset lähellä punarajaa, ja sitten on niitäkin, jotka etsivät eksyneitä mummoja metsistä. Tai sitten ne vaan kiusalla ajavat mettässä pyörineen.

Käytin koko kesän ajosaappaina sellaisia armeijan mallisia nahkasaappaita, joita monet muutkin lukijoista lienevät aikoinaan hartaudella kiillottaneet.

Ne ovat hyvät jalkineet, sopivat minun jalakaani, tai sitten minun jalkani niihin, tuon totuttelujakson johdosta. Ne pitivät hyvin lämmintä ja vähän vettäkin, joten kun vanhat talvikenkäni alkoivat lopullisesti hajota, aloin käyttää niitä myös talvikenkänä. Eräänä loskapäivänä sitten huomasin, että vasen jalka oli kuiva, oikea märkä.

Keli oli sellainen, että mikään nahkakenkä tuskin olisi pitänyt kaikkea vettä ulkopuolella. Toispuoleisen kuivuuden selitys oli yksinkertainen; Suzuki vuosi öljyä vasemmalle puolelle. Saappaiden kuivuttua öljysin toisenkin, tosin en käyttänyt SAE 40-W5 kenkääöljyä. Nyt sitten ovat molemmat tassut pysyneet kuivina.

Pyöräkin tuli vaihdettua. Vielä oikein liikkeesä, ja ison rahan kanssa. Tai tietysti, mikä raha kellekin on iso. Mutta nyt olen XJ-750 omistaja.

Onnellisuudesta en vielä tiedä, ehdin ajamaan "uudellani" vain viitisensataa kilometriä. Mutta suurinpiirtein pyörä on sellainen, josta luulisin pitäväni.

Äänenvaimentimet olivat ihan puhki, ja metelit sen mukaiset. Noloa tyypille, joka opettaa meluntorjuntaa työkseen. Talvi-iltoina pitäisi sitten näpertää uusi vaimennin. Suunnitelu on jo tehty, varsinainen toteutus puuttuu.

Jos ensi kesänä sitten näette jonkun ajavan ohi, eikä mitään kuulu, niin änkärin mitoitus oli onnistunut. Eräs alan monikotimainen julkaisu lupasi painaa suunnittelun ohessa syntyneen jutun, jossa on mitoitusohjeita, joten niistä ei enempää tässä. Lehti lupasi myös maksaa jutusta. Tämä Motoristikin on luvannut juttupalkkiona kerhokamaa.

Omien laskujeni mukaan tämä on neljäs tai viides juttu tässä lehdessä, mutta mitään ei ole näkynyt. Ei siis ilmeisesti kannata olla puheenjohtajan työkaveri, se kun näyttää käyttävän

tylysti hyödykseen pehmeää luonnettani ja kaiveruutta. Ehkä olen myös julkisuuden kipeä, ja tuleva isä Antti Kortesus tietää sen?

Risto Kaivola

Mielipidepalsta 2

Tuusulassa 11.01.1995

Vielä kerran Kontiosta

Saarenheimon Pertin ihmettely vuodatukseni johdosta pakotti minut vielä kerran palaamaan tähän puhkikuluneeseen juttuun. Minun tuskin tarvitsisi enää kommentoida asiaa jos asiaan liittyvät kirjoitukset olisivat olleet lehdessä ajallaan.

Jos nimittäin vastaukseni kontiovastaava Reijan julkaisukelvottomaan (hänen itsensä mielestä) vastineeseen olisi julkaistu ajallaan tai ylipäättänsä ollenkaan, asioiden merkitys tai pikemminkin merkityksettömyys olisi varmasti asettunut oikeisiin mittasuhteisiin.

Toin vastauksessani nimittäin selvästi julki arvostukseni vapaaehtoista talkootyötä tekeviä kohtaan. Se mitä en voi vielääkään ymmärtää tai hyväksyä on tämä prinsessamainen yliherkkyys arvostelulle joka tulee vielä Pertsanikin kirjoituksessa esille. Onhan se varmaan hauskaa luulla tekevänsä asiat kaikkien mielestä oikealla tavalla - se on vain todellisuudessa sangen harvinaista.

Toivon ja uskon, ettei rallin järjestelijöiden joukossa ole kovin montaa niin huonolla itsetunnolla varustettua henkilöä, että yksi (!) negatiivinen palaute saisi heidät pukeutumaan säkkiin ja tuhkaan ja hylkäämään ajatuksienkin

osallistumisesta jatkossakin kerhotapahtumien järjestämiseen, vaikka Reija ja Perts näin yrittävätkin minulle vakuutella.

Pertsalle sanoisin vielä sen, että kerholehti on mielestäni juuri se oikea paikka tuoda esille mielipiteitä ja näin yrittää virittää keskustelua eri asioista. Nyt on vain valitettavasti käynyt niin, että keskustelukykyä ja -halua ei tunnu löytyvän kun asiat eivät olekaan itselle myönteisiä. No minä palaan ruotuun ja liityn nuotiolla jupisijoiden tuhatpäiseen joukkoon.

Aiheetta enempiin,
Kaj Ekblad
Ärtynyt ja ylen hämmästynyt

P.S. Olen muuten yhä sitä mieltä, että nostamalla kerhon jäsenmaksua muutamalla kymppillä tehtäisiin tällaisten "omakustanne"-Konttioiden järjestäminen jatkossakin mahdolliseksi ja näin annettaisiin järjestäjille vapamat kädet paikkaa valittaessa. Eiköhän Suomesta löydy vieläkin kauniimpia, korkeampia ja kaukaisempia paikkoja...

V. Jos ei Kontio -94:stä ilmene mitään uutta ja mullistavaa, vapauttaisin nämäkin rivit johonkin muuhun käyttöön. Eiköhän asia ole jo tullut selväksi kaikille, jopa Kontio -94 järjestäjillekin.

Lopetan keskustelun tähän. Jarkko